

Arrest

nr. 347 721 van 3 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
 Avenue de Fidevoye 9
 5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2026, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), tweede verzoekende partij (hierna: eerste verzoekster) en derde verzoekende partij (hierna: tweede verzoekster), een echtpaar en hun meerderjarige dochter, verklaren allen de Noord-Macedonische nationaliteit te hebben. Verzoeker en eerste verzoekster dienen op 22 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Tweede verzoekster doet dit op 4 september 2024.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 15 december 2025, voor wat betreft verzoeker, tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Diezelfde dag beslist de commissaris-generaal tot de kennelijke ongegrondheid van de beschermingsverzoeken van eerste en tweede verzoekster. Deze beslissingen worden aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 december 2025.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van etnisch Albanese origine, afkomstig uit Tanushë (Noord-Macedonië) en in het bezit van de Noord-Macedonische nationaliteit. U bent gehuwd met S. N. (O.V. x.xxx.xxx) en hebt twee kinderen, S. A. (O.V. x.xxx.xxx) en R. Deze laatste is nog minderjarig.

U was sinds 1994 lid van het LPK (Lëvizja Popullore e Kosovës) dat uitmondde in de oprichting van het Kosovaars Bevrijdingsleger (UÇK), het Macedonisch Nationaal Bevrijdingsleger (UÇK-M) en het Bevrijdingsleger van Presheve, Medvegje en Bujanoc (UÇPMB) in Zuid-Servië. U was actief bij alle drie deze gewapende organisaties. Zo leidde u in Noord-Macedonië vanaf februari 2001 tot 2003 brigade 113 'Ismet Jashari' van het UÇK-M (Nationaal Bevrijdingsleger). Uw toenmalig pseudoniem was commandant Çakalli. Toen er na het gewapend conflict in Noord-Macedonië een amnestieregeling werd afgekondigd voor leden van het UÇK-M, werden u en andere strijders hiervan uitgesloten, dit mede door toedoen van A. A., de toenmalige politieke leider van het UÇK-M, die hierbij een persoonlijke agenda voor ogen had. Velen van deze uitgesloten strijders werden nadien opgepakt, valselijk berecht en/of gedood. In 2003 werd ook u valselijk beschuldigd van een aantal feiten, zoals de ontvoering van twee politieagenten in Haracinë en pogingen tot bomaanslag in de regio Kumanovë. In september 2003 probeerden de Noord-Macedonische politie en het leger u bovendien te liquideren, maar door een persoonsverwarring werden per ongeluk Q. S. en J. M. gedood. Aangezien u gezocht werd door de Noord-Macedonische autoriteiten en zich in Noord-Macedonië niet veilig achtte, vluchtte u nog in 2003 naar Kosovo. Daar gaf u zich in 2004 vrijwillig over aan KFOR (Kosovo Force) in Kamp Bondsteel te Ferizaj. Met garanties van UNMIK (Missie van de Verenigde Naties voor Interim-bestuur in Kosovo) werd u vervolgens onder heel veel media-aandacht door KFOR overgedragen aan de Noord-Macedonische autoriteiten. Na uw terugkeer in Noord-Macedonië werd u veroordeeld in drie verschillende rechtszaken, waarbij uw verschillende veroordelingen finaal werden samengevoegd tot één gevangenisstraf van 15 jaar.

De **eerste strafzaak** betrof een poging tot bomaanslag in 2003 in Kumanovë. U werd in deze zaak aangeklaagd en veroordeeld voor terrorisme. Het ging echter om een valse aanklacht in een volledig politiek gemonteerd schijnproces. De belangrijkste getuige, A. A., werd hierbij onder druk gezet en mishandeld om belastende verklaringen over u af te leggen. Dit gebeurde op aansturen van Z. V., het toenmalige hoofd van de Noord-Macedonische geheime diensten en diens vervanger F. D. Dit werd ook zo aangeklaagd bij nationale en internationale instanties (de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa - OVSE, het Rode Kruis, het Helsinki Committee, de ambassade van de EU, UNHCR en de toenmalige Amerikaanse ambassadeur in Noord-Macedonië). Deze zaak had als doel u op de zwarte (terrorisme)lijst van de EU en de VS te krijgen, wat vervolgens ook gebeurde. Dit leidde tot schrik bij andere voormalige strijders van het UÇK-M. U werd in deze zaak veroordeeld tot zeven jaar gevangenis door de rechtbank van Kumanovë. Deze straf werd in beroep bevestigd. Ook voor het Hoogerechtshof hield deze veroordeling stand.

De **tweede strafzaak** tegen u betrof de ontvoering van twee Noord-Macedonische politieagenten in 2003 in Haracinë. U stelde in dit verband dat u op 27 augustus 2003 werd beschoten in uw woonplaats Haracinë door twee personen in burger, evenwel zonder ernstige gevolgen voor uzelf. Dit gebeurde in de UÇK-M-zone waar volgens de akkoorden van Ohrid de Noord-Macedonische politie toen niet mocht komen. U slaagde er toen in beide aanvallers aan te houden. Het bleek om twee politieagenten in burger (M. D. en I. T.) te gaan, die handelden op bevel van Z. V. Na tussenkomst van de OVSE en de EU-ambassadeur, werden deze personen door u vervolgens overgedragen aan de OVSE. U werd in deze zaak veroordeeld tot twee keer vijftien jaar gevangenisstraf door de rechtbank van eerste aanleg van Skopje. Voor u was de hoge strafmaat – een totale gevangenisstraf van 30 jaar - tevens een teken dat het om een politieke zaak gaat. U ging hiertegen niet in beroep, want u aanvaardde de feiten gepleegd te hebben, dit in tegenstelling tot de twee andere zaken tegen u. Ofschoon u dus de veroordeling in deze zaak aanvaardt en erkent deze twee personen effectief te hebben ontvoerd, geeft het vonnis niet alle feiten correct weer, zoals bijvoorbeeld het feit dat u eerst door deze personen werd beschoten met als doel u te doden. Men wou u toen doden door uw houding als commandant tijdens de oorlog, waar u zich, in tegenstelling tot anderen zoals A. A., verzette tegen het liquideren van gevangenen in uw zone. U verwijst in dit verband naar de arrestatie in uw zone in 2001 van R. Z. en M. P. en naar het feit dat u hen levend en wel overhandigde aan de OVSE. Deze mislukte aanslag op u was een samenwerking tussen de Noord-Macedonische politie en A. A. om de ontvoering en dood van 12 burgers tijdens het gewapend conflict toe te dekken. U wist namelijk te veel over deze zaak.

De **derde strafzaak** betrof de ontvoering van vier Macedonische burgers door het UÇK-M, onder uw bevel. Deze feiten zouden zich ook voorgedaan hebben in 2003 ware het niet dat deze zaak volledig in scène werd gezet. Uw drie medebeklaagden werden vrijgesproken. U werd in deze zaak veroordeeld tot slechts drie jaar gevangenis, maar dit telde uiteindelijk niet mee in de bepaling van uw samengevoegde strafmaat. Dit was volgens u omdat er geen overtuigende bewijzen tegen u waren. Met een lichte straf voor u hoopten de autoriteiten niet al te veel gezichtsverlies te lijden. U diende beroep in tegen uw veroordeling in eerste aanleg, maar in beroep werd het vonnis van eerste aanleg bevestigd.

Met het uitsluiten van een deel van het UÇK-M van de amnestieregeling van 2002, door hen vervolgens te viseren in valse rechtszaken en door het tegelijkertijd oprichten van een parallelle fantoomorganisatie, het ANA (Albanian National Army of AKSh - Armata Kombetare Shiptare), door de Noord-Macedonische staat en door A. A. had men als doel onrust en verwarring te creëren binnen de rangen van het UÇK-M en hen op die manier verder te verzwakken.

U verbleef de daaropvolgende jaren na uw uitlevering in de gevangenis.

Op verschillende tijdstippen werd u tijdens uw gevangenschap gefolterd. In 2012 probeerde men op aangeven van Z. I. u in de gevangenis van Idrizovo te wurgen in uw slaap. Z. was het hoofd van de politie in de gevangenis en een kennis van A. A. U kaartte dit gebeuren aan.

Na 14 jaar en 5 maanden te hebben vastgezeten, werd u op 9 februari 2018 onder een algemene amnestieregeling vrijgelaten. Normaal zou u hebben vastgezeten tot 29 april 2019.

Na uw vrijlating vestigde u zich opnieuw in Haracinë. U kon echter niet zonder bewaking het dorp verlaten, dit uit vrees voor uw veiligheid. U werd na uw vrijlating ook continu bedreigd. U kreeg in Haracinë daarnaast verschillende keren groepen mensen over de vloer, soms Macedoniërs, soms Albanezen, soms gewapend en gemaskerd. Hierbij werd u door de Albanezen onder druk gezet zich militair aan te sluiten bij hen. U wou dit niet, want u wou geen speelbal meer zijn van de criminele groep rond A. A. U voelde zich hierdoor bedreigd en besloot te vertrekken.

Na uw vertrek uit Noord-Macedonië werd u op 16 april 2018 op doorreis aangehouden in Servië door de Servische autoriteiten. Na zeven uur aangehouden te zijn, werd u vrijgelaten. U kreeg te horen dat u veroordeeld werd tot 20 jaar gevangenisstraf voor uw activiteiten in het verleden in het UÇK, dat u het Servisch grondgebied diende te verlaten en dat u bij een terugkeer naar Servië deze straf zou moeten uitzitten. U keerde hierop noodgedwongen terug naar Noord-Macedonië.

Nog diezelfde maand verliet u opnieuw Noord-Macedonië en deed verschillende landen van de EU aan, waaronder België, Nederland, Duitsland, Frankrijk en Zwitserland. U dacht eraan om internationale bescherming te verzoeken, maar sprak toen in het buitenland met verschillende mensen van Albanese afkomst en kreeg uiteindelijk de politieke belofte dat A. A. niets tegen u zou ondernemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië. U keerde hierop, nog steeds in april 2018, terug naar Noord-Macedonië, maar werd nog diezelfde maand met uw zus en uw schoonbroer op straat in Skopje verbaal en fysiek aangevallen door een groep Macedonische burgers. Zij bestookten u met stenen en wilden u liquideren. Hierop begonnen Albanese burgers in de omgeving zich te verzamelen met als doel u te beschermen. Dit mondde uit in een grote vechtpartij, waarbij de politie tussenbeide kwam.

U besloot na deze gebeurtenis om het land opnieuw te verlaten. U vreesde omwille van uw persoon voor conflicten tussen Albanezen en Macedoniërs te blijven zorgen. U besepte dat u door uw verleden gehaat wordt langs de Macedonische kant en dat dit blijvend zou geuit worden. Daarnaast vreesde u dat u opnieuw als zondebok gebruikt zou worden door de Noord-Macedonische veiligheidsdiensten en A. A. en dat ze u ongewild bij een of ander conflict of zaak zouden betrekken waardoor u opnieuw in de problemen zou komen.

In mei 2018 werd u op café in Skopje aangesproken en bedreigd door F. D. en A. G., respectievelijk de oud-minister van politie en de voormalige kabinetschef van A. A. Ze dreigden ermee u te liquideren als u politiek actief zou blijven en aandacht in de media zou blijven opeisen. F. D. maakte deel uit van de gemonteerde strafzaken tegen u in de jaren 2002-2005. Het was F. D. die onder de leiding van Z. V. A. A. mishandelde en hem dwong om tegen u in de rechtbank te getuigen. U maakte melding van deze bedreiging bij de politie van Skopje.

Na uw vrijlating in 2018 werd u tevens bedreigd door de twee politieagenten die u voorheen in 2003 had ontvoerd (M. D. en I. T.). Ze eisten een schadevergoeding van u van 200.000 euro, want ze werden na de feiten van 2003 ontslagen bij de politie. Ze achtervolgden u. Ook de vier andere personen (allen Macedonische burgers) die als slachtoffer vernoemd werden in de derde rechtszaak waarin u werd vervolgd, zetten u onder druk geld aan hen te geven. Ook zij achtervolgden en bedreigden u. U meldde deze feiten meermaals bij de politie van Skopje, maar deze nam geen maatregelen. U contacteerde ook organisaties als het Helsinki Committee en het Rode Kruis en probeerde daarnaast privé-bemiddelaars naar deze personen te sturen, allemaal zonder succes.

Uit vrees voor uw veiligheid verliet u op 13 september 2019 samen met uw ganse gezin andermaal het land. Jullie namen toen het vliegtuig naar België. Na een paar dagen hier bij familie te hebben verbleven, reisde u met uw gezin verder naar Metz, Frankrijk, net omdat daar weinig Albanezen wonen en jullie daar onder de radar konden blijven. U en uw gezinsleden dienden vervolgens in Frankrijk een verzoek om internationale

bescherming in. U verbleef er vier jaar, maar verliet uiteindelijk het land nadat jullie verzoek om internationale bescherming er geweigerd werd. Dit werd geweigerd omwille van een bevooroordeelde rechter die voor de behandeling van uw asielverzoek werd aangesteld. Het gaat hier om een Franse rechter van Servische origine. U beschouwt uw mensenrechten hierdoor als geschonden in Frankrijk.

Op 18 of 20 november 2023 kwam u samen met uw echtgenote vanuit Frankrijk in België aan en op 22 november 2023 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 juli 2024 diende ook uw dochter Anita in België een verzoek om internationale bescherming in.

U geeft aan nog steeds een doelwit te zijn van de Noord-Macedonische politie. U verwijst daarbij naar het geval van X. H., die voor dezelfde feiten als u werd veroordeeld (waarmee u doelt op de eerste terrorismezaak tegen u). Tijdens zijn penitentiair verlof om zijn familie te bezoeken, heeft de politie zijn neef vermoord en zijn broer verwond. Hierdoor zag H. zich genoodzaakt het land te ontvluchten en in België om internationale bescherming te verzoeken, waarna hij als vluchteling werd erkend.

Ter staving van uw identiteit en/of uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw Noord-Macedonisch paspoort; een attest, uitgereikt op 28 december 2002, dat staat dat u op die datum voorzitter was van de zorgcommissie voor oorlogsgehandicapten van het UÇK-M voor Haracinë en omgeving; een identificatiebadge van deze organisatie; een foto van u in uniform van het UÇK-M met (zoals u aangaf) één van uw toenmalige soldaten, M. S.; een foto van u in militair uniform en met (zoals u aangaf) een andere persoon in uniform, genaamd F. die volgens u op uw bevel tijdens het gewapend conflict in Noord-Macedonië R. Z. en M. P. bewaakte in de gevangenis van het UÇK-M in Likovë (regio Kumanovë); een groepsfoto van het UÇK-M; een foto van u in uniform van het UÇK-M; een foto van uw uitlevering door KFOR aan de Noord-Macedonische autoriteiten; een foto van u met A. A. ten tijde van het gewapend conflict in 2002; een artikel van AlbaniaPress.com met een verklaring van M. A. over de aanval in 2012 in de gevangenis van Idrizovo op u (d.d. 3 mei 2012); een stempel van een inreisverbod voor Servië; een artikel van epokaere.com over uw arrestatie in 2018 bij doorreis door Servië; een attest van ISHR (Nationaal Forum voor de Mensenrechten – afdeling Macedonië) d.d. 25 juli 2023, met een beschrijving van uw profiel in het UÇK-M en uw problemen na de oorlog; twee attesten van de gemeente Tanushë, beide opgesteld op 22 juli 2019, over de problemen van u met Macedoniërs (B. S., C. V., C. N., S. M. en de voormalige politieagenten I. T. en M. D.) na uw vrijlating; het origineel document van uw vrijlating uit de gevangenis, waaruit blijkt dat u vastzat van 29 april 2004 tot 9 februari 2018; twee uittreksels van de lijst van speciaal aangewezen onderdanen en geblokkeerde personen ("SDN-lijst" en alle andere sanctielijsten die door OFAC worden beheerd) met de vermelding van uw naam en persoonsgegevens, d.d. 15 januari 2022 en 9 december 2024; een vonnis (1102/04) van de rechtbank van eerste aanleg Skopje II d.d. 20 december 2004 aangaande uw veroordeling tot 10 jaar gevangenisstraf voor ontvoering onder bedreiging van een wapen van M. D. (politieagent) en I. T. met als doel de vrijlating van A. A. uit de gevangenis van Skopje te bekomen en voor feiten van diefstal; de aanklacht of tenlastelegging door het Parket-Generaal van de rechtbank van Kumanovë d.d. 7 augustus 2009 gericht tegen A. J., S. Z., H. A. en S. A. voor de poging tot ontvoering op 12 juni 2003 van B. S., C. V., S./C. N. en S. M., met als doel etnisch Albanese gevangenen vrij te krijgen; linken naar internetartikels over uw vrijlating in februari 2018 met verwijzing naar de amnestie waarop u zich hierbij kon beroepen; een verklaring van u van negen jaar geleden die verscheen op de website van Telegrafi.com en waarin u aanklaagt dat u onterecht aangeklaagd werd voor terrorisme en u door uw strijdmakkers van het toenmalige UÇK-M in de steek werd gelaten; de beslissing van de rechtbank Skopje I d.d. 8 februari 2018 om u gedeeltelijke amnestie te verlenen (slechts toegekend voor 2 van uw 3 veroordelingen); een deel van uw asiel dossier van Frankrijk; een bundel internetartikels over o.a. de valse rechtszaken die leidden tot uw veroordelingen, over uw mishandeling in mei 2012, over uw arrestatie, over de amnestieregeling van 2018, over uittalingen die u in de media deed tegen A. A., waaronder een opiniestuk van u dat verscheen op 12 juli 2024 en over het feit dat u op de Amerikaanse sanctielijst staat; een verzoek om een enkele straf via het bestuur van de gevangenis Idrizovo, gericht aan de rechtbank van eerste aanleg Skopje I d.d. 25 januari 2012, inclusief een overzicht van uw veroordelingen; een foto van u in UÇK-M-uniform met R. Z.; een document van het basisgerechtshof van Kumanovë d.d. 25 maart 2005 waarin beslist werd tot herhaling van uw strafprocedure voor uw eerdere veroordeling bij verstek; en een USB-stick.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 3 december 2025 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten." Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

*Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt **uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.***

*Uit uw verklaringen, de door u neergelegde documenten ter staving van uw verzoek en de bijkomende informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat u op 23 juni 2005 door de rechtbank van eerste aanleg in Kumanovë tot een gevangenisstraf van zeven jaar werd veroordeeld voor het plegen van twee strafbare feiten van **terrorisme** onder artikel 312, in samenhang met artikel 22 van het Wetboek van Strafrecht. Uit uw verklaringen blijkt dat deze veroordeling in beroep vervolgens werd bevestigd. Ook voor het Hooggerechtshof hield deze veroordeling vervolgens stand, zo stelde u (CGVS I, p. 9). Over dit strafproces zelf slaagde u er slechts in een beslissing van de basisrechtbank van Kumanovë neer te leggen waarin beslist wordt tot de herhaling van uw strafprocedure voor uw eerdere veroordeling bij verstek in deze zaak. U slaagde er evenwel niet in voor het Commissariaat-generaal het vonnis op verzet in deze zaak en de arresten van uw beroepsprocedure en uw cassatieverzoek – u diende immers luidens uw verklaringen hoger beroep en cassatieberoep in tegen deze initiële veroordeling – in deze zaak neer te leggen, waarmee u geen volledig inzicht geeft in het procesverloop en de feiten waarvoor u finaal werd veroordeeld.*

Artikel 312 van het Noord-Macedonische Wetboek van Strafrecht handelt over 'gewapend verzet'. Artikel 312 (1) stelt dat wie deelneemt aan een gewapend verzet dat gericht is op het bedreigen van het constitutionele systeem of de veiligheid van de Republiek [Noord-]Macedonië, wordt bestraft met een gevangenisstraf van ten minste vier jaar. Artikel 312 (2) stelt dat de organisator of aanstichter van het verzet wordt bestraft met een gevangenisstraf van ten minste vijf jaar. Artikel 22 van het Wetboek van Strafrecht ('Medeplichtige aan een misdrijf - Gezamenlijke misdraging') stelt dat indien twee of meer personen, door deel te nemen aan een misdrijf of door enige andere aanzienlijke bijdrage aan het plegen van het misdrijf, gezamenlijk een misdrijf plegen, ieder van hen wordt gestraft met de passende straf die voor dat misdrijf is voorgeschreven (blauwe map, document 1).

Uit uw verklaringen en de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (CGVS I, p. 8; blauwe map document 2 tot en met 8), blijkt dat u werd beschuldigd van terrorisme na het plaatsen van explosieven in het centrum van Kumanovë en op spoorlijnen in de buurt van die stad, waarbij in 2003 één persoon omkwam en meerdere anderen gewond raakten.

Als gevolg van uw betrokkenheid bij en veroordeling voor daden van terrorisme werd uw naam vervolgens opgenomen op de Amerikaanse SDN-sanctielijst. Tevens werd uw naam opgenomen op een gelijkaardige EU sanctielijst (CGVS I, p. 17; groene map, document 14). Dit hield voor u onder meer in dat u werd afgesloten van het banksysteem.

Uit de elementen in uw dossier blijkt dat u tot op heden voorhoudt dat u ten onrechte werd veroordeeld. U geeft hierbij aan dat u totaal niets te maken had met de feiten waarvoor u werd veroordeeld en dat het om een volledig politiek gemonteerde en valse aanklacht tegen u ging, met andere woorden een schijnproces (CGVS I, p. 4 en 8). De belangrijkste getuige, A. A., werd hierbij volgens u onder druk gezet en mishandeld om belastende verklaringen over u af te leggen. Dit gebeurde, zo gaf u aan, op aansturen van Z. V., het toenmalige hoofd van de Noord-Macedonische geheime diensten en diens vervanger F. D. en dit met als doel uw naam op de Europese en Amerikaanse sanctielijst te krijgen en u aldus te beschadigen (CGVS I, p. 4 en 5).

Er dient echter te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om aan te tonen noch aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk onterecht in deze zaak zou zijn veroordeeld. Het gaat hier immers om een blote bewering die u op geen enkele overtuigende manier weet te staven.

Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (blauwe map, documenten 3, 4 en 6), blijkt weliswaar dat er in de periode 2003-2004 een vermoeden was dat de politie buitensporig geweld had gebruikt bij de aanhouding van A. A., die volgens u onder druk verklaringen tegen u zou hebben afgelegd. De Professional Standards Unit (PSU) van het Noord-Macedonische ministerie van Binnenlandse Zaken voerde naar aanleiding van dit vermoeden in 2004 echter een onderzoek uit naar mogelijke mishandeling van A. A. door veiligheids- en contraspionageofficiërs in Kumanovë in juni 2003, maar vond geen bewijs van de mishandeling van A. Een bijkomend onderzoek in april 2005 van ambtenaren van het ministerie van Binnenlandse Zaken en internationale waarnemers naar deze beschuldiging slaagde er niet in deze beschuldigingen te bevestigen of te weerleggen. Wel werden door de autoriteiten onrechtmatigheden in de behandeling van deze zaak vastgesteld, waaronder het verzuim van agenten om de detentie van A. A. te registreren of om wettelijke toestemming te krijgen om hem langer dan vierentwintig uur vast te houden. Deze administratieve tekortkomingen verhinderden hen de beschuldigingen tegen de contraspionageofficiërs te bevestigen of te weerleggen. Deze mogelijke onregelmatigheden bij de aanhouding van A. A. volstaan echter niet om heel uw proces af te doen als zijnde een schijnproces. In dit verband dient trouwens nog te worden opgemerkt dat diezelfde informatie geen andere onregelmatigheden in dit terrorismeproces vermeldt. Bovendien stelt dezelfde informatie uitdrukkelijk dat er in de periode van uw strafzaken geen meldingen waren van politieke gevangenen in Noord-Macedonië. Dit geldt trouwens nog steeds.

Voorts stond het u vrij toentertijd, indien u de mening was toegedaan dat het hier om een gemonteerde rechtszaak ging, deze zaken aan te klagen bij de verschillende gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties actief in dit domein, zoals de Ombudsman. U stelt weliswaar de door u vastgestelde onregelmatigheden in dit terrorismeproces effectief te hebben gerapporteerd bij de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), het Rode Kruis en het Helsinki Comité, de ambassade van de EU, UNHCR en bij de toenmalige Amerikaanse ambassadeur in Noord-Macedonië, Lawrence Butler (CGVS I, p. 5), en geeft aan dat zij u in uw uitleg volgden maar nalieten concrete actie te ondernemen, doch u legt geen enkel document ter staving van deze beweringen neer, wat toch zou kunnen verwacht worden indien u effectief het slachtoffer zou zijn geworden van een oneerlijk proces. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u het slachtoffer zijn geworden van een schijnproces op de helling.

Nergens blijkt bovendien op welke wijze u of uw advocaat de verschillende door u beweerde onregelmatigheden in het onderzoek, de onrechtmatige beschuldigingen in deze strafzaak en de daaruit voortvloeiende schending van uw grondrechten hebben aangeklaagd doorheen het verloop van dit strafproces. Door in dit verband geen enkel stuk neer te leggen ondermijnt u uw eigen beweringen.

De door u neergelegde beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë waarin beslist werd tot herhaling van uw strafprocedure voor uw eerdere veroordeling bij verstek in deze zaak en dit na uw uitlevering door UNMIK (Kosovo) aan Noord-Macedonië, vormt eerder een bewijs dat uw rechten als beklaagde net wel werden gerespecteerd. Het feit dat uw zaak opnieuw werd behandeld na een verstekvonnis vormt immers een waarborg van uw fundamentele rechten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het recht op een eerlijk proces verder werd gewaarborgd in die zin dat u (luidens uw verklaringen) in beroep kon gaan tegen uw veroordeling in eerste aanleg en daarna cassatieberoep kon indienen bij het Hooggerechtshof van Noord-Macedonië. Door het niet neerleggen van de vonnissen en arresten in uw zaak geeft u geen inzicht in de door u aangehaalde argumenten voor het Hooggerechtshof waaruit zou moeten blijken dat de vorige rechterlijke instanties een onomkeerbare fout hebben gemaakt (bijv. fundamentele schending van procedurele rechten). Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uit het door u neergelegde attest van de strafraad bij de basisrechtbank van Skopje I d.d. 8 februari 2015 aangaande uw gedeeltelijke amnestie en het door u neergelegde verzoek aan de rechtbank van Skopje om tot een eenmalige gevangenisstraf te komen nergens blijkt dat in deze strafzaak effectief enig beroep, laat staan cassatieberoep werd ingediend, wat uw verklaringen in dit verband dus lijkt tegen te spreken. Verder dient hier nog te worden opgemerkt dat het feit dat u amnestie werd verleend voor een deel van uw veroordelingen en straf tijd, wat als een daad van genade of verzoening kan gezien worden, evenmin wijst op een ontzegging van uw rechten als burger. Dat u zich in deze zaak ook nooit richtte tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nadat uw nationale rechtsmiddelen in deze zaak waren uitgeput (CGVS I, p. 10), stemt tevens tot nadenken. Het vormt immers een uniek internationaal rechtsmiddel indien u zich inderdaad in uw mensenrechten geschonden voelde. Het recht op een eerlijk proces vormt één van de rechtsgronden om een klacht in te dienen bij dit internationaal hof.

Bij dit alles dient tevens in herinnering te worden gebracht dat uw uitlevering op 29 april 2004 door UNMIK aan Noord-Macedonië mede ingegeven was door uw eerdere veroordeling bij verstek in dit terrorismeproces

en dit nadat een panel van drie rechters van de districtsrechtbank in Prishtinë (Kosovo) had geoordeeld dat aan de voorwaarden voor de uitlevering was voldaan volgens de toepasselijke wetgeving en dat de standaardgaranties, overeenkomstig het Voorlopige Wetboek van Strafvordering van Kosovo, waren verkregen van de autoriteiten van Noord-Macedonië (blauwe map, document 2). Hierbij kunnen we erop wijzen dat de uitlevering van een persoon aan een staat waar geen eerlijk proces of gevaar op foltering of onmenselijke behandeling dreigt, in strijd is met fundamentele mensenrechtennormen, en dus ook met de verplichtingen van de VN en UNMIK.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Aangezien terroristische daden van nature gewelddadig zijn, zullen zij bijna altijd als ernstige misdrijven kunnen worden aangemerkt. Bovendien kwamen er als gevolg van de door u gepleegde feiten ook mensenlevens in gevaar. Er kwam namelijk één persoon om het leven en meerdere andere personen geraakten gewond (zie info in blauwe map). Het betreft hier dus niet zomaar gewelddaden, maar het gaat om een diepgaande aantasting van een van de fundamentele van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit.

Artikel 137 § 1 van het Belgisch Strafwetboek merkt als terroristisch misdrijf aan het misdrijf bepaald in de § 2 en 3 (van ditzelfde artikel) dat door zijn aard of context een land of een internationale organisatie ernstig kan schaden en opzettelijk gepleegd is met het oogmerk om een bevolking ernstige vrees aan te jagen of om de overheid of een internationale organisatie op onrechtmatige wijze te dwingen tot het verrichten of het zich onthouden van een handeling, of om de politieke, constitutionele, economische of sociale basisstructuren van een land of een internationale organisatie ernstig te ontwrichten of te vernietigen.

Onder artikel 137 § 2, punt 1 wordt het volgende als terroristisch misdrijf aangemerkt: het opzettelijk doden of opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen bedoeld in de artikelen 393 tot 404, 405bis, 405ter voor zover er naar de bovengenoemde artikelen wordt verwezen, 409, § 1, eerste lid, en §§ 2 tot 5, 410 voor zover er naar de bovengenoemde artikelen wordt verwezen, 417ter en 417quater;

Onder artikel 137 § 2, punt 4 wordt het volgende als terroristisch misdrijf aangemerkt: de grootschalige vernieling of beschadiging bedoeld in de artikelen 521, eerste en derde lid, 522, 523, 525, 526, 550bis, § 3, 3°, [4 in artikel 2.4.5.6 van het Belgisch Scheepvaartwetboek]4, en in artikel 114, § 4, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, waardoor mensenlevens in gevaar worden gebracht of aanzienlijke economische schade wordt aangericht;

Een ernstig misdrijf is 'niet-politiek' indien andere dan politieke motieven de (voornaamste) drijfveer vormden. Ook indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel, **of het misdrijf niet in verhouding staat tot het beweerde politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan**, is het misdrijf niet-politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

Er moet ook worden opgemerkt dat, zoals uiteengezet in talrijke internationale verdragen, zoals het Europees Verdrag tot Bestrijding van Terrorisme van 1977, **terroristische daden worden beschouwd als niet-politieke misdrijven**. Dit punt werd ook benadrukt in het arrest B en D van het HvJ EU () CJEU, judgment of 9 November 2010, B and D v Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, joined cases C-57/09 and C-101/09, EU:C:2010:661, para. 81.), waarin werd geoordeeld dat 'terroristische daden die worden gekenmerkt door gewelddadigheid tegen de burgerbevolking, zelfs indien gepleegd met een vermeend politiek doel, moeten worden beschouwd als ernstige niet-politieke misdrijven' voor de toepassing van artikel 12, lid 2, onder b), van de richtlijn ter voorkoming van terrorisme.

Gezien de door u gepleegde terroristische daden ook worden gekenmerkt door gewelddadigheid tegen de burgerbevolking kunnen de door u gepleegde feiten van terrorisme als een ernstig niet-politiek misdrijf worden beschouwd.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Naast uw veroordeling in dit terrorismeproces waar u een gevangenisstraf van zeven jaar werd opgelegd, werd u vervolgens immers nog veroordeeld in twee andere strafzaken telkens voor ontvoering. Hierbij werd u – zo blijkt uit de door u neergelegde documenten - voor de ontvoering van vijf burgers (Vonnis VZP.K.br.749/09 van 12 mei 2011) door de rechtbank te Kumanovë veroordeeld voor het strafbare feit 'ontvoering' onder artikel 141, lid 2, eerste alinea, met lid 1, met artikel 22 van het Wetboek van Strafrecht en dit tot een gevangenisstraf van 3 jaar. Voor de ontvoering van twee andere personen (politieagenten) (Vonnis 11.K.br. xxxx/xx van 20 december 2004 gewijzigd bij vonnis KZ.br. xxx/xx van 8 april 2005) werd u dan weer door het Hof van Beroep in Skopje 2 finaal veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar elk voor twee strafbare feiten van ontvoering onder artikel 141, lid 2, lid 4, eerste alinea, en lid 1 van het Wetboek van Strafrecht van de Republiek Macedonië. Daarnaast werd u in deze laatste zaak ook veroordeeld voor diefstal onder artikel 237, lid 3, eerste alinea, met lid 1 van het Wetboek van Strafrecht, en dit tot een gevangenisstraf van 5 jaar. U kreeg finaal voor deze veroordelingen – inclusief uw veroordeling voor terrorisme - een samengevoegde gevangenisstraf van 15 jaren opgelegd en dit overeenkomstig artikel 415 van het Wetboek van Strafrecht, wat wordt bevestigd door het neergelegde verzoek aan de rechtbank van Skopje I d.d. 25 januari 2012, waarbij wordt gerefereerd naar het vonnis P.KR.br. xxx/xx van 7 november 2007 de rechtbank van eerste aanleg in Skopje 1. Na 14 jaar en 5 maanden te hebben vastgezeten werd u op 9 februari 2018 onder een algemene amnestieregeling vrijgelaten. Normaal zou u hebben vastgezeten tot 29 april 2019. Na uw vrijlating vestigde u zich opnieuw in Haracinë, waarna u in september 2019 uitweek naar Frankrijk, waar u om internationale bescherming vroeg, om na uw weigering in dit verzoek in november 2023 uit te wijken naar België.

Zoals hierboven reeds aangehaald ontkent u tot op heden uw betrokkenheid bij de feiten die leidden tot uw veroordeling in het terrorismeproces, hetgeen u zoals hierboven werd vastgesteld niet aannemelijk heeft gemaakt. **Door het minimaliseren en ontkennen van uw bijdrage aan de feiten toont u uiteraard geen schuldinzicht en spijt.**

Hetzelfde geldt trouwens voor uw veroordeling voor de ontvoering van deze vijf burgers. Andermaal gaf u hier immers te kennen dat het om een schijnproces ging en dat u geheel niet betrokken was bij de feiten, wat niet kan gevolgd worden (cf. infra).

Daarnaast stelt u tevens dat de gebeurtenissen, zoals weergegeven in het vonnis voor de ontvoering van de twee andere personen (politieagenten), niet overeenstemt met de werkelijke feiten, waardoor u tevens de omstandigheden waarin deze gebeurtenissen plaatsvonden minimaliseert. Ook hierin kan u niet gevolgd worden (cf. infra).

Door een terroristisch misdrijf te plegen en hierbij mensenlevens in gevaar te brengen, heeft uw daad desastreuze gevolgen voor de slachtoffers en de maatschappij als geheel. De ernst van de gepleegde feiten staat heden bijgevolg nog steeds buiten kijf.

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld, een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen en de feiten waarvoor u werd veroordeeld reeds teruggaan tot 2003 geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. De bewuste feiten vonden immers plaats in 2003 in Noord-Macedonië.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. Immers, u werd veroordeeld door de rechtbank van Eerste Aanleg in Kumanovë tot 7 jaar voor het plegen van twee strafbare feiten van terrorisme onder artikel 312 en artikel 22 van het Wetboek van Strafrecht.

Bovendien werd hierboven reeds geargumenteed dat u er niet in geslaagd bent aan te tonen dat u valselijk beschuldigd werd en het hier om een schijnproces zou gaan.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. U wou in dit verband niets toevoegen (CGVS II, p. 13). **De door u aangehaalde elementen tonen dus niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.**

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U vreest bij een terugkeer naar Noord-Macedonië nog steeds door de Noord-Macedonische autoriteiten (inclusief de groep rond de persoon van A. A.) geïsoleerd te worden omwille van uw rol in het verleden in het UÇK-M. **Ten eerste dient hier stilgestaan te worden bij uw terugkeer naar Noord-Macedonië in 2018.**

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u omwille van de bedreigingen aan uw adres na uw vrijlating begin 2018 en uw vrees voor de groep rond A. A., reeds in april 2018 naar België en andere Europese landen zoals Nederland, Duitsland, Frankrijk en Zwitserland bent gekomen, met als doel in één van deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS I, p. 13 en 14). U liet vervolgens echter na dit te doen en keerde terug naar Noord-Macedonië. Het loutere feit dat u na uw bezoeken aan deze landen gewoon naar Noord-Macedonië terugkeerde zonder in één van deze Europese landen een verzoek in te dienen ondermijnt danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees het slachtoffer te worden van de Noord-Macedonische autoriteiten, met inbegrip van de groep rond A. A. Dat u toen terugkeerde naar Noord-Macedonië omdat u tijdens uw gesprekken met verschillende mensen van Albanese afkomst (tijdens uw verblijf in deze Europese landen) de politieke belofte kreeg dat A. A. niets tegen u zou ondernemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië (CGVS I, p. 13 en 14), kan maar moeilijk gevolgd worden, gegeven het feit dat u verklaarde mede door zijn toedoen eerder meerdere veroordelingen in verschillende schijnprocessen in Noord-Macedonië te hebben opgelopen en hierdoor bijna 15 jaar in de gevangenis te hebben gezeten. Daarnaast dient hier tevens in herinnering te worden gebracht dat u verklaarde na uw vrijlating reeds verschillende bedreigingen aan uw adres te hebben gekend. Gelet op de ernst van deze (in uw ogen onterechte) veroordelingen en de rol die A. A. hierin volgens u gespeeld zou hebben, komt deze uitleg voor uw terugkeer, met name dat hij plots garanties zou gegeven hebben voor uw veiligheid en u deze voor waarheid aannam, dan ook totaal niet overtuigend over. **Uw terugkeer is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.**

Ten tweede kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweringen in Noord-Macedonië in uw twee andere strafzaken evenmin een eerlijk proces te hebben gehad.

Naast de door u aangehaalde schending van uw rechten in het terrorismeproces waarin u werd veroordeeld voor feiten waarbij u op generlei wijze betrokken was, een bewering die u niet aannemelijk kon maken (cf. supra), stelde u namelijk dat ook uw andere veroordelingen onterecht en/of beïnvloed waren. Het proces waarbij u werd veroordeeld voor de ontvoering van vijf personen noemde u een schijnproces (CGVS I, p. 8). Tijdens de procesgang waarbij u werd veroordeeld voor de ontvoering van twee politieagenten werden doelbewust een aantal essentiële zaken door het gerecht achtergehouden, waardoor ze ook onvermeld zijn in het vonnis. Daarnaast wijst uw zware veroordeling - u had het over twee keer vijftien jaar - in dit laatste proces ook op politieke beïnvloeding (CGVS I, p. 7, 10 en 21).

Er dient evenwel ook hier te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en de elementen aanwezig in uw administratief dossier niet kan besloten worden dat deze twee andere strafzaken tegen u niet eerlijk of

onpartijdig zijn verlopen. Uw beweringen over gemanipuleerde processen worden ook hier door u onvoldoende aangetoond. Het blijft hier namelijk grotendeels bij blote beweringen die u niet nader concretiseert en onderbouwt aan de hand van documenten of overtuigende verklaringen.

Vooreerst stond het u ook hier – naast het terrorismeproces waarover hierboven reeds meer – toentertijd vrij, indien u de mening was toegedaan dat het hier om gemonteerde en gemanipuleerde rechtszaken ging, deze zaken aan te klagen bij de verschillende gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties actief in dit domein, wat u schijnbaar niet deed. Bovendien legt u ook hiervan geen enkel stavingstuk neer om uw beweringen over de schending van uw procesrechten objectief te staven. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Voorts blijkt ook hier niet op welke wijze u of uw advocaat de verschillende door u beweerde onregelmatigheden in de onderzoeken, de onrechtmatige beschuldigingen in deze strafzaken en de daaruit vloeiende schending van uw grondrechten hebben aangeklaagd tijdens uw strafzaken. Van beide strafzaken legde u weinig tot geen processtukken neer. Van uw ontvoering van de twee politieagenten legde u enkel een vonnis in eerste aanleg neer. Hieruit blijkt echter op generlei wijze dat een verdraaiing van de feiten – door weglating van enkele belangrijke zaken zoals het feit dat beide slachtoffers u eerst zouden beschoten hebben voor u hen ontvoerde – zou aangeklaagd zijn door u of uw advocaat. Van de ontvoering van de Macedonische burgers beperkte u zich tot het neerleggen van de akte van inbeschuldigingstelling door het Parket-Generaal van Kumanovë, waarmee u echter geen inzicht geeft in het verdere procesverloop. Andere stukken, zoals de tussenkomsten en andere handelingen van uw advocaat of communicatie met uw advocaat waaruit uw beweringen zouden kunnen blijken, waarvan in alle redelijkheid toch zou kunnen verwacht worden dat u die neerlegt, ontbreken. Wanneer een advocaat immers meent dat er sprake is van valse aanklachten of verdraaide feiten, beschikt hij over een aantal juridische én procedurele middelen om daartegen op te treden, zoals de pleidooien tijdens de zitting, schriftelijke conclusies, getuigenverhoren of contra-expertise van bewijsmateriaal. Door na te laten dergelijke documenten neer te leggen maakt u het de asielinstanties onmogelijk om de geloofwaardigheid en gegrondheid van uw beweringen afdoende te beoordelen.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het recht van een eerlijk proces in beide gevallen werd gewaarborgd, in die zin dat u de veroordeling voor ontvoering van vijf burgers aanvocht in hoger beroep en vervolgens ook een cassatieberoep indiende bij het Hooggerechtshof. U slaagde er aldus in al uw nationale rechtsmiddelen uit te putten. Ook hier liet u na het arrest van het Hooggerechtshof neer te leggen om zo inzicht te geven in de door u aangehaalde motieven voor het Hooggerechtshof waaruit zou moeten blijken dat de vorige rechterlijke instanties een onomkeerbare fout hebben gemaakt. Dat u voor uw veroordeling voor de ontvoering van twee politieagenten in uw woonplaats Haracinë **luidens uw verklaringen** naliet beroep aan te tekenen tegen uw veroordeling in eerste aanleg, vormt op zich evenmin een aantasting van uw rechten. Het betrof hier immers – zo gaf u te kennen – een vrijwillige beslissing. Uw grondrecht op een eerlijk proces (art. 6 EVRM) is hiermee intact. Dat u ondanks uw ernstige bedenkingen over deze zaak en ondanks de beschikbaarheid op dat ogenblik van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen dat u kon aanwenden om mogelijke schendingen van uw rechten en vrijheden aan te klagen, zou nagelaten hebben tegen deze veroordeling in eerste aanleg een beroep in te stellen, kan echter maar moeilijk gevolgd worden en ondermijnt dan ook in zeer ernstige mate uw geloofwaardigheid als zou u in deze zaak geen eerlijk proces gekregen hebben. In dit verband dient trouwens ook gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en de feiten zoals deze blijken uit de door u neergelegde stukken. Uit het door u neergelegde attest van de strafraad bij de basisrechtbank van Skopje I betreffende uw amnestieregeling en het door u neergelegde verzoek aan de rechtbank van eerste aanleg van Skopje I in het kader van de beslissing u te veroordelen tot een eenmalige samengevoegde gevangenisstraf blijkt namelijk dat, waar u stelde niet in beroep te zijn gegaan tegen uw veroordeling voor ontvoering van deze twee personen, uw zaak wel degelijk, in tegenstelling tot wat u stelde, in beroep werd behandeld door het Hof van Beroep Skopje 2 (Vonnis 11.K.br.xxxx/xx van 20 december 2004 gewijzigd bij vonnis KZ.br. xxx/xx van 8 april 2005). Ook dit vormt een ernstige aantasting van uw geloofwaardigheid en doet sterk vermoeden dat u bepaalde zaken opzettelijk achterhoudt en verdraait.

Dit blijkt trouwens eens te meer wanneer u het heeft over uw strafmaat in ditzelfde proces. Over de hoogte en de omvang van de straf stelde u immers dat u werd veroordeeld tot in totaal 30 jaar gevangenisstraf, waarvan 15 jaar voor poging tot ontvoering van deze twee personen en nog eens 15 jaar voor het in het bezit hebben van wapens (CGVS I, p. 5). Volgens u wijst deze zeer hoge straf erop dat het hier om een politiek spel ging en dat er sprake was van onbehoorlijke beïnvloeding of politieke druk (CGVS I, p. 7). Dit kan evenwel niet gevolgd worden. Uw beweringen over de strafmaat stemmen namelijk niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde gerechtelijke documenten. Uit het door u neergelegde attest van de strafraad bij de basisrechtbank van Skopje I betreffende uw amnestieregeling en het door u neergelegde verzoek aan de rechtbank van eerste aanleg van Skopje I in het kader van de beslissing u te veroordelen tot een eenmalige gevangenisstraf van 15 jaar blijkt namelijk dat u in deze zaak finaal werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar elk voor twee strafbare feiten van ontvoering onder artikel 141, lid 2, lid 4, eerste alinea, en lid 1

van het Wetboek van Strafrecht van de Republiek Macedonië en 5 jaar voor diefstal onder artikel 237, lid 3, eerste alinea, met lid 1 van het Wetboek van Strafrecht **of een eenmalige gevangenisstraf van 13 jaar**.

In het licht van het voorgaande dient erop gewezen te worden dat op een verzoeker de verplichting rust om de asielinstanties zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn doen en laten, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet hebt voldaan aan deze medewerkingsplicht. Het vermoeden bestaat dat u bewust geen duidelijk zicht geeft op uw processen in Noord-Macedonië. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u getracht heeft op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Wat betreft voornoemde twee strafzaken dient tevens herhaald te worden dat u zich in deze evenmin ooit richtte tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nadat uw nationale rechtsmiddelen waren uitgeput.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u evenmin elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat de veroordeling(en) die u werd(en) opgelegd, meer bepaald een samengevoegde gevangenisstraf van 15 jaar voor de drie strafzaken samen op enigerlei wijze disproportioneel zou zijn met de door u begane strafbare feiten, zoals u stelde. Ook hier kan niet gesteld worden dat u om de een of andere reden gevisieerd en/of onrechtmatig behandeld zou zijn door de Noord-Macedonische autoriteiten. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u uiteindelijk reeds na circa 14 jaar straf vrijkwam, dankzij een amnestiewet waarvan u gebruik kon maken. Uit het door u neergelegde document van de rechtbank van Skopje blijkt immers dat uw vraag voor amnestie gedeeltelijk werd ingewilligd in die zin dat u werd vrijgelaten voor het uitzitten van een deel van de gevangenisstraf voor de beide zaken van ontvoering.

Voor de volledigheid kan hier nog aan worden toegevoegd dat op basis van de op het CGVS beschikbare informatie (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat anno 2025 de gangbare rechten binnen een moderne rechtsstaat, onder meer het vermoeden van onschuld, recht op een eerlijk proces, recht om geïnformeerd te worden, recht op onderhoud met advocaat van eigen keuze, voor het publiek vrij toegankelijke rechtszaken, verbod op getuigenis of bekentenis onder dwang, recht op beroep, enzovoort, in Noord-Macedonië formeel verworven zijn en dat het gerecht deze afdwingt. Dit is van belang bij de beoordeling van uw actuele vrees bij terugkeer.

Ten derde dient er stilgestaan te worden bij de door u aangehaalde mishandelingen in detentie.

Waar u stelde tijdens uw detentie blootgesteld te zijn geweest aan **folterpraktijken** - zo werd één keer in mei 2005 een teennagel van u getrokken door de politieagent Z. A., werd op een andere keer één van uw benen langdurig in de hoogte gelegd wat een negatieve impact had op het functioneren van uw nieren, werd u in 2006-2007 langdurig vastgebonden aan één arm en één been en **poogde** Z. I. (hoofd van de politie in de gevangenis), op bevel van A. A., u in 2012 in de gevangenis van Idrizovo **te vermoorden** (CGVS I, p. 16 en 20) -, dient vooreerst te worden opgemerkt, dat u, buiten de door u beweerde moordpoging in 2012, geen enkel begin van bewijs van deze feiten neerlegt. Het betreft hier dan ook louter blote beweringen van uw kant. U beweerde weliswaar al deze feiten aangeklaagd te hebben bij de OVSE, het Rode Kruis en het Helsinki Committee in de gevangenis, maar legde hiervan geen enkel document neer, wat nochtans kan verwacht worden. Andermaal blijft u op dit vlak dus in gebreke. Wel legde u over de door u aangehaalde moordpoging in 2012 in de gevangenis een intern artikel d.d. 3 mei 2012 en een attest van I. S de voorzitter van de Noord-Macedonische afdeling van het ISHR, d.d. 25 juli 2023, neer. Wat dit laatste attest van het ISHR betreft, dient er evenwel op gewezen te worden dat het werd uitgereikt voor specifieke doeleinden, met name uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (wat u ook zelf aangaf) en dit 13 jaar na de feiten (CGVS I, p. 16). Bovendien kwam dit document tot stand op basis van de verklaringen van de aanvrager, uzelf. Het sterk gesolliciteerde karakter van dit document, in combinatie met het feit dat het ook wazige en onduidelijke (en bijgevolg subjectieve) passages bevat – zoals de bewering dat u “betrokken was bij de politieke montages voorbereid door het hoofd van de geheime dienst, Z. V., op aangeven van A. A.” –, maakt dat hieraan geen enkele bewijskracht kan worden toegekend. Hetzelfde geldt trouwens voor het door u neergelegde internetartikel. Het betreft hier immers een weergave in de media van uw woorden meegedeeld aan een privépersoon die M. A. heet en hierover bericht. Doordat het hier om een loutere privégetuigenis van u gaat via een kennis van u is de inhoud van dit artikel dan ook bijzonder eenzijdig en onbetrouwbaar. Bijgevolg kan ook hieraan geen bewijskracht gegeven worden. Deze documenten bezitten immers geen enkele objectieve bewijswaarde in de zin dat ze niet het bewijs leveren dat de erin vermelde verklaringen (volledig) stroken met de werkelijkheid. De inhoud ervan is louter gebaseerd op uw verklaringen doorheen gesprekken die u met deze personen had.

Wat ook de waarde van uw verklaringen in dit verband moge zijn, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u deze mishandelingen via officiële weg hebt aangeklaagd.

Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Noord-Macedonië reeds in 1994 is toegetreden tot het Antifolterverdrag. Ofschoon mishandeling in detentie bij wet in Noord-Macedonië verboden, blijkt uit deze info dat er jaarlijks sprake is van geweld in detentiecentra door politie en gevangenispersoneel. Dit kan evenwel gemeld worden bij het Department for Internal Control, Criminal Investigations and Professional Standards (DICCIPS) of de Ombudsdienst. Uit de informatie blijkt dat de klachten die deze diensten ontvangen wel degelijk behandeld worden, dat de daders disciplinair gestraft worden of dat klachten aan het parket worden overgemaakt. Het gerecht gaat ook geregeld over tot veroordelingen (soms tot gevangenisstraffen) van de daders.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u geen eerlijke rechtsgang en een correcte behandeling tijdens uw opsluiting hebt gehad of kon afdwingen. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van de beweerde problemen na uw vrijlating in het gedrang. U stelde immers om dezelfde redenen als voorheen geïndiceerd te zijn. Bovendien houden de feiten van na uw vrijlating volgens u rechtstreeks verband met uw veroordelingen in het verleden.

Dat aan de door u aangehaalde problemen na uw vrijlating weinig geloof kan gehecht worden, blijkt ook uit de volgende vaststellingen.

Vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat u en uw familieleden over deze problemen na uw vrijlating uiterst tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Zo verklaarde uw dochter **geen weet te hebben van problemen die u gekend zou hebben na uw vrijlating** (CGVS S. A., p. 6). Uw echtgenote daarentegen haalde **twee problemen** aan die u kende na uw vrijlating. Zo stelde zij dat u ergens rond 2018-2019 problemen kende in het centrum van Skopje toen familieleden of vrienden van R. Z. – die u tijdens de oorlog had vastgehouden en die ondertussen was overleden – u probeerden te ontvoeren, misschien met als doel u te doden of te mishandelen. U was op dat ogenblik samen met uw neef S. J., maar jullie slaagden erin met de auto te ontkomen (CGVS echtgenote, p. 9 en 10). U zou haar hierover toen ingelicht hebben, zonder evenwel meer details te geven (CGVS echtgenote, p. 10). Een tweede incident deed zich voor hierna, en dit ongeveer drie maanden na uw vrijlating. U was toen alleen thuis toen vier of vijf gemaskerde personen naar jullie woning kwamen. Ze klopten aan en toen u naar buiten ging, verlieten ze de locatie zonder u meer informatie te verschaffen (CGVS echtgenote, p. 8). Wat de verklaringen van uw echtgenote betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u op geen enkel ogenblik sprak over deze poging tot ontvoering. Nochtans werd u tijdens uw beide persoonlijke onderhouds gesprekken uitgebreid bevraagd over de problemen die u kende na uw vrijlating. Dit stemt op zich reeds tot nadenken. Bovendien haalde u wel nog een hele resem andere problemen aan die u na uw vrijlating kende en die uw echtgenote of dochter op geen enkel ogenblik ter sprake brachten, zoals de aanval op uw persoon in april 2018 in Skopje, waarbij u in het bijzijn van uw zus en schoonbroer om een voor u onbekende reden door een groep van 13 à 14 onbekende Macedoniërs of meer werd aangevallen, de bedreiging met de dood in mei 2018 in Skopje door F. D0 (vergezeld hierbij door A. G0), de continue achtervolgingen, bedreigingen met de dood en pogingen tot afpersing door de twee politieagenten en de vier Macedonische burgers die u in het verleden ontvoerde (waarvoor u twee veroordelingen opliep) en de vele keren – dagelijks zo stelt u op een bepaald ogenblik – dat er onbekende gewapende en gemaskerde personen naar uw woning kwamen op zoek naar u. Wat dit laatste betreft, is het opmerkelijk dat uw dochter die bij u inwoonde hier zelfs geen enkele notie van heeft en uw echtgenote slechts spreekt over één enkel bezoek van gemaskerde personen aan uw woning. Deze frappant tegenstrijdige verklaringen op dit punt zijn op zijn minst merkwaardig te noemen en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw beweringen. Het hoeft trouwens geen betoog dat indien u, uw echtgenote en uw dochter werkelijk een ernstige vrees voor vervolging koesteren, verwacht kan worden dat jullie in het kader van jullie verzoek en voorafgaand aan jullie respectieve onderhouds gesprekken met de CGVS het terdege zouden hebben gehad over de cruciale elementen in jullie verzoek. Dat jullie dit blijkbaar niet deden, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van jullie relaas. Dat u uw echtgenote en dochter – om welke reden dan ook – nooit op de hoogte zou gebracht hebben van de ware aard van uw problemen na uw vrijlating, is dan ook niet geloofwaardig.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook uw opeenvolgende verklaringen over deze problemen weinig coherent en ontoereikend bleken.

Zo beweerde u aanvankelijk dat de doodsb bedreiging door F. D. en A. G. aan uw adres zich voordeed in april 2018 of voor de aanval op uw persoon diezelfde maand door Macedonische burgers op straat in Skopje (CGVS II, p. 4), daar waar u deze gebeurtenis vervolgens in mei 2018 of na deze aanval op u op straat

situeerde (CGVS II, p. 8). Waar u aanvankelijk stelde op deze bedreigingen niet gereageerd te hebben en hier ook geen melding van te hebben gemaakt (CGVS II, p. 4), gaf u later tijdens uw persoonlijk onderhoud plots te kennen de politie van Skopje hierover wel degelijk ingelicht te hebben. U ging direct na de feiten, zo stelde u ditmaal, langs bij het politiecommissariaat 'C.' om hierover klacht neer te leggen. U sprak er met een dienstchef, uw verklaringen werden genoteerd, een proces-verbaal werd opgesteld en u kreeg te horen dat ze de gepaste maatregelen zouden nemen waaronder het uitnodigen van de persoon die u bedreigde. U ontving echter geen bewijs van uw klacht. Volgens u is het niet gangbaar om in Noord-Macedonië een kopie van een proces-verbaal te krijgen (CGVS II, p. 8). Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden dat, indien u werkelijk klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van de door u aangehaalde doodbedreiging door een vooraanstaande politieke figuur, u hiervan de nodige bewijzen (kopie proces-verbaal, bewijs van registratie van de klacht, ontvangstbewijs, etc.) zou kunnen aandragen. Het feit dat u er niet in slaagt van de door u beweerde klacht (alsook van alle andere door u ingediende klachten bij de politie voor de problemen die u kende na uw vrijlating (u had het tijdens uw persoonlijk onderhoud over nog minstens zes andere politiebezoeken, cf. infra)) stavingstukken neer te leggen ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde politiekeklacht en aangehaalde feiten. Geconfronteerd trouwens met het feit dat u aanvankelijk (voor de middagpauze) stelde van deze bedreiging geen melding te hebben gedaan, om dit vervolgens (na de middagpauze) te wijzigen, geraakte u niet verder dan dat u daarvoor misschien niet goed begrepen werd. Het louter ontkennen van eerdere verklaringen volstaat uiteraard niet om deze uit te klaren (CGVS II, p. 9).

Waar u aanvankelijk stelde zich niet te herinneren of de pers over het voorval op straat in het centrum van Skopje geschreven of bericht heeft (het kwam toen immers tot een grote schermutseling tussen een groep Macedoniërs die u probeerden te liquideren en een groep Albanezen die ter bescherming van u tussenkwamen, waarbij de politie gewapend met schilden tussenbeide kwam) (CGVS II, p. 3), sprak u zichzelf kort hierna hierover tegen door aan te geven dat u zelf twee journalisten, de ene van de krant L. en de andere van het persagentschap I., hierover inlichtte, dat het groot nieuws was, waar iedereen van op de hoogte was, daar het in het openbaar (centrum van Skopje) gebeurde en dat ook de media erover berichtte. Desondanks legde u hierover op geen enkel ogenblik – ook niet na uw persoonlijk onderhoud (waar uitdrukkelijk om werd gevraagd) – enige mediaberichtgeving neer, wat toch zou kunnen verwacht worden. Dit vormt een bijkomende reden om te twifelen aan uw relaas.

Uw relaas komt trouwens verder op de helling te staan door uw wisselende verklaringen over de bezoeken van onbekenden aan uw woning na uw vrijlating. Waar u gevraagd werd of er na uw vrijlating ooit iets is gebeurd aan uw woning of in uw dorp, stelde u aanvankelijk dat dit niet het geval is (CGVS II, p. 5). U vervolgens gevraagd of u nooit bedreigd of belaagd bent geweest sinds uw vrijlating aan uw woning, stelde u hierop dat er af en toe onbekenden naar u toe zijn gekomen die met u wouden afspreken, dat u hierin geen interesse had, dat ze toen enkel met uw broer spraken en dat hij hen zei dat u niet thuis was (CGVS II, p. 5). U verklaarde vervolgens dat er vele keren mensen naar uw huis toekwamen, maar dat u niet naar buiten bent gegaan, uw broer wel. U stelde ook niet de vraag wie ze waren en heeft hen ook nooit gezien of ontmoet, uw broer wel. U gevraagd of er iets eigenaardigs was aan hun gedrag, hun kledij of de manier waarop ze zich gedroegen – uw echtgenote had het immers eerder tijdens haar onderhoud over gemaskerde personen die langskwamen en nadat u naar buiten ging en hen aansprak terug vertrokken –, gaf u in dit verband niks te kennen (CGVS II, p. 5). U vervolgens na de middagpauze tijdens dewelke u de gelegenheid had met uw echtgenote te spreken, gevraagd waarom u besloten heeft Noord-Macedonië te verlaten, stelde u plots dat er 'elke dag' verschillende groepen mensen naar uw huis toe kwamen, op zoek naar u, 'gewapend en gemaskerd' (CGVS II, p. 6). Vervolgens zwakte u dit weer af, door te stellen dat er 'een paar keer' gewapende personen naar uw woning kwamen op zoek naar u. Het ging hier om Macedoniërs maar ook Albanezen, om vervolgens andermaal te stellen dat ze 'constant' naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u (CGVS II, p. 6). Het feit dat u uw verklaringen voortdurend wijzigt naarmate er wordt doorgevraagd, ondergraaft tevens uw geloofwaardigheid in dit verband.

Wat betreft de bedreigingen aan uw adres door de twee voormalige politieagenten I. T. en M. D. – zij eisten dat u 200.000 euro zou betalen – en de vier Macedonische burgers B. S., C. V., C. N. en S. M. – zij eisten 100.000 euro van u – (CGVS II, p. 9 en 10), dient nog gewezen te worden op andere tekortkomingen in uw verklaringen. Aanvankelijk stelde u hiervoor een paar keer naar de politie te zijn geweest, om vervolgens te stellen zich niet meer te herinneren hoeveel keer u naar de politie ging, om uiteindelijk te stellen binnen de tijdsperiode van een jaar (sinds 2018 tot september 2019), hiervoor zes keer in totaal naar de politie te zijn gegaan (CGVS II, p. 10 en 11). Uw wisselende verklaringen in dit verband stemmen andermaal tot nadenken. U legde van deze klachten, alle ingediend bij het politiebureau van het centrum van Skopje, evenmin enig begin van bewijs neer, terwijl dat ook hier verwacht mag worden. Andermaal beweert u geen enkel document ontvangen te hebben (CGVS II, p. 10). U stelde hierbij steeds bij de politie met de verantwoordelijke van de dienst of van de sector gesproken te hebben, maar kon geen namen geven van de politieagenten die u sprak. U heeft nooit deze vraag gesteld (CGVS II, p. 10). U gaf verder aan ook het Rode Kruis en het Helsinki Comité over deze bedreigingen ingelicht te hebben, maar andermaal ontbreekt het hier aan stavingstukken (CGVS II, p. 10). Bovendien herinnert u zich niet met wie van beide organisaties u juist

gesproken heeft (CGVS II, p. 11). De bewijswaarde van de door u in dit verband neergelegde documenten van de gemeente Tanushë is trouwens maar heel beperkt, gelet op het ontbreken van andere meer betrouwbare bewijsstukken. Het gaat hier om stukken van een administratieve autoriteit die op zich niet bevoegd is attesten af te geven over feiten van strafrechtelijke aard. Zulke feiten vallen onder de bevoegdheid van politie en justitie, niet van de gemeente.

Uw vele onderling tegenstrijdige, weinig overtuigende en weinig plausibele verklaringen over de bedreigingen aan uw adres na uw vrijlating ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling dat u omwille van uw verleden in het UÇK-M nog steeds gevisieerd wordt door de Noord-Macedonische autoriteiten. Aan deze door u aangehaalde motieven om Noord-Macedonië te verlaten en eerst in Frankrijk en vervolgens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

U maakte tot slot evenmin aannemelijk dat u bij eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient opgemerkt te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Albanen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. Evenmin is er sprake van politieke gevangenen. Uit deze informatie (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt tevens dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie en dat de bescherming van een aantal fundamentele basisrechten garandeert. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging en de procedures voor de benoeming, promotie, discipline en ontslag van rechters verbeterd. De autonomie en onafhankelijkheid van het gerecht, ondersteund door een autonome Raad van Justitie, zijn verankerd in de grondwet. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden tevens wettelijk verankerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatverbintenis in. Naast de wettelijke voorzieningen binnen de gewone rechtsgang kunnen burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten en vrijheden ook wenden tot een aantal andere instellingen, waaronder voornoemde Raad van Justitie en de instelling van de Ombudsman. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Department for Internal Control, Criminal Investigation and Professional Standards – DICCIPS), bij de Ombudsman en bij het parket. In 2019 werd bijkomend een extern controlemechanisme op de politie (External Oversight Mechanism, EOM) opgericht. Daarnaast staan de politiediensten tevens onder toezicht van het parlement. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Dit vormt een belangrijk instrument om gelijke toegang tot justitie te verzekeren voor alle burgers die zich dit niet kunnen permitteren. In bewustmakingscampagnes over dit thema wordt de focus gelegd op kwetsbare groepen. Er zijn ook tal van ngo's actief waartoe burgers zich kunnen richten voor juridisch advies en informatie. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anti-corruptiebeleidsdocument (State Program for Prevention and Repression of Corruption and Prevention and Reduction of Conflict of Interest) en zijn er

diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de autonome en onafhankelijke State Commission for the Prevention of Corruption (SCPC). Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie, zo ook high-level corruptiezaken. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U verwijst in het kader van uw verzoek ook nog naar de gebeurtenissen rond de persoon van X. H. en het feit dat deze persoon in België als vluchteling erkend werd om de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees te bevestigen (CGVS I, p. 4 en 17). Dit kan echter niet weerhouden worden. U dient uw verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten vanuit uw eigen ervaringen, belevingen en leefwereld. Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door u afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonsgerichte vervolging vreest of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

De gebeurtenissen in Servië – waar u tijdens uw doorreis werd opgepakt, veroordeeld en uitgezet – en uw bemerkingen over de oneerlijke behandelingen van uw verzoek in Frankrijk, zijn niet relevant voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw verleden in het UÇK-M staan hier niet ter discussie. Bovendien dient hier onder de aandacht gebracht te worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.
(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van etnisch Albanese origine, afkomstig uit Orizarë (Kumanovo, Noord-Macedonië) en bent u in het bezit van de Noord-Macedonische nationaliteit. Na uw huwelijk in 2002 met A. J. (O.V. x.xxx.xxx) ging u wonen in Haracinë (Skopje).

Uw echtgenoot was actief in drie oorlogen in Kosovo, in Preshevë (Zuid-Servië) en in Noord-Macedonië. Hij maakte onder meer deel uit van het Macedonisch Nationaal Bevrijdingsleger (UÇK-M), waar hij als commandant diende.

Uw echtgenoot werd uiteindelijk in een gemonteerde zaak veroordeeld en zat gedurende 15 jaar in de gevangenis van Idrizovo, in Skopje.

Tijdens zijn detentie kende u als echtgenote van A. J. problemen. Het was immers algemeen geweten wie uw echtgenoot was. Als gevolg hiervan werd u her en der slecht behandeld en geprovoceerd. Als u naar het ziekenhuis van Kumanovo ging om te bevallen van uw kinderen of voor uw ziekte – u heeft een schildklierziekte en lijdt aan stress – wisten ze dat u de vrouw was van A. J. en werd u geprovoceerd door u nodeloos te laten wachten. U werd er ook eens negatief aangesproken door een arts. U kende gelijkaardige provocaties bij de gemeente Kumanovo, wanneer u een aanvraag voor een identiteitskaart indiende. Ook

daar lieten ze u onnodig wachten omdat ze wisten wie u was. Daar bleef het bij. U klaagde deze feiten nergens aan. Uw dochter werd daarnaast ook op school aangesproken over haar vader. Ze leed hier onder. Jullie bespraken dit met de leerkracht, maar er werden geen maatregelen getroffen.

Vermoedelijk in 2018 kwam uw echtgenoot vrij.

Uw echtgenoot voelde zich na zijn vrijlating echter niet in veilig in Noord-Macedonië. Hij voelde er zich geïsoleerd door de Macedoniërs en Albanezen. Er waren veel zaken in zijn omgeving gebeurd. Mensen waren opgepakt en naar de gevangenis gestuurd. Sommigen werden vrijgelaten, anderen niet. Bij enkelen hebben ze ook rechtszaken gemonteerd.

Na zijn vrijlating wou uw echtgenoot direct naar België komen. Hij vertrok toen ook effectief met de bus uit Noord-Macedonië maar werd in Servië opgepakt en er omwille van zijn activiteiten in het verleden (in het Kosovaars Bevrijdingsleger, het UÇK) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar. Hij zat deze straf evenwel niet uit, want werd vrijgelaten en het land uitgezet. Hierna reisde uw echtgenoot voor een periode van enkele weken naar Zwitserland. Mogelijks kwam hij in die periode ook naar België. Hij keerde hierna terug naar Noord-Macedonië.

Uw echtgenoot kende verschillende problemen na zijn vrijlating. Ergens rond 2018-2019 kende hij in het centrum van Skopje problemen met familieleden of vrienden van R. Z., die tijdens het gewapend conflict in Noord-Macedonië door uw echtgenoot werd opgepakt en ook terug vrijgelaten. Hun doel was uw echtgenoot te ontvoeren en misschien te doden of te mishandelen. Uw echtgenoot was op dat ogenblik samen met zijn neef S. J. Ze slaagden er in met de auto te ontkomen. U weet niet wat er toen exact is gebeurd, want u was er zelf niet bij. Uw echtgenoot gaf u ook geen verdere details over deze gebeurtenis. Wel maakte uw echtgenoot hiervan melding bij de gemeente Haracinë. Bij de politie durfde hij hiervan geen melding te doen.

De volgende gebeurtenis deed zich ongeveer drie maanden na zijn vrijlating voor. U verbleef op dat ogenblik net een week bij uw familie. Uw echtgenoot was alleen thuis toen er vier of vijf gemaskerde mensen naar jullie woning kwamen. Ze klopten aan, maar toen uw echtgenoot naar buiten kwam, liepen ze weg. Uw echtgenoot sprak hen nog aan, maar kreeg geen reactie. Jullie weten niet wie die personen zijn en met welk doel ze waren langsgekomen. Misschien wisten ze dat hij alleen thuis was en waren ze gekomen om hem te ontvoeren. Dit maakte jullie bang. Uw echtgenoot meldde dit opnieuw bij de gemeente Haracinë.

Dit zijn de problemen die uw echtgenoot kende na zijn vrijlating.

Jullie besloten na het bezoek van deze gemaskerde personen aan jullie woning om Noord-Macedonië te verlaten. Vier of vijf maanden later verlieten jullie als gezin in september 2019 Noord-Macedonië. Jullie reisden per vliegtuig naar België. Na drie dagen in België verbleven te hebben, reisden jullie door naar Frankrijk, om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Jullie verzoek in Frankrijk werd evenwel afgewezen waarna jullie na een verblijf van vier jaar op 20 november 2023 noodgedwongen terugkeerden naar België.

Op 22 november 2023 dienden u en uw echtgenoot in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 juli 2024 diende ook uw dochter S. A. (O.V. x.xxx.xxx) in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Noord-Macedonië vreest u dat uw echtgenoot zal vermoord of opnieuw opgepakt worden en dat ze opnieuw een zaak tegen hem zullen construeren. U heeft daarnaast ook schrik voor uzelf en uw kinderen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een medisch attest voor de behandeling door een arts in Kumanovo, d.d. 20 december 2018; twee huwelijksaktes; uw geboorteakte; een document van uw verzoek in Frankrijk; en een kopie van uw vervallen Noord-Macedonisch paspoort, inclusief de pagina met stempel van binnenkomst in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Hoewel u verklaarde dat u problemen aan de schildklier hebt waar u soms moe van wordt, verklaarde u dat dit geen invloed kon hebben op het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2). Bovendien blijkt het persoonlijk onderhoud op normale wijze te zijn verlopen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 3 december 2025 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent van uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is, omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste dient stilgestaan te worden bij de terugkeer van uw echtgenoot naar Noord-Macedonië in 2018.

*Uit de verklaringen afgelegd door uw echtgenoot op het CGVS blijkt immers dat hij omwille van de bedreigingen aan zijn adres na zijn vrijlating begin 2018 en zijn vrees voor de groep rond A. A. reeds in april 2018 naar België en andere Europese landen zoals Nederland, Duitsland, Frankrijk en Zwitserland kwam met als doel in één van deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS echtgenoot I, p. 13 en 14). Hij liet vervolgens echter na dit te doen en keerde terug naar Noord-Macedonië. Het loutere feit dat uw echtgenoot na zijn bezoeken aan deze landen gewoon naar Noord-Macedonië terugkeerde zonder in één van deze Europese landen een verzoek in te dienen ondermijnt danig de geloofwaardigheid van de door hem (en jullie) beweerde vrees het slachtoffer te worden van de Noord-Macedonische autoriteiten met inbegrip van de groep rond A. A. Zijn vergoelijking dat hij toen terugkeerde naar Noord-Macedonië omdat hij tijdens zijn gesprekken met verschillende mensen van Albanese afkomst (tijdens zijn verblijf in deze Europese landen) de politieke belofte kreeg dat A. A. niets tegen hem zou ondernemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië (CGVS echtgenoot I, p. 13 en 14), kan maar moeilijk gevolgd worden gegeven het feit dat hij verklaarde mede door zijn toedoen eerder meerdere veroordelingen in verschillende schijnprocessen in Noord-Macedonië te hebben opgelopen en hierdoor bijna 15 jaar in de gevangenis te hebben gezeten. Daarnaast dient er in dit verband tevens op gewezen te worden dat uw echtgenoot verklaarde na zijn vrijlating reeds verschillende bedreigingen aan zijn adres te hebben gekend. Gelet op de ernst van deze (in zijn ogen onterechte) veroordelingen en de rol die A. A. hierin volgens hem gespeeld zou hebben, komt zijn uitleg voor zijn terugkeer, met name dat A. plots garanties zou gegeven hebben voor zijn veiligheid en uw echtgenoot deze voor waarheid aannam, dan ook totaal niet overtuigend over. **Zijn terugkeer is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.***

Ten tweede kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij jullie beweringen dat uw echtgenoot in Noord-Macedonië in meerdere strafzaken geen eerlijk proces zou hebben gehad.

Zo maakte uw echtgenoot vooreerst niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk onterecht in een terrorismeproces werd veroordeeld.

Immers, het gaat hier om een blote bewering die hij op geen enkele overtuigende manier weet te staven. Daar waar uw echtgenoot stelde dat alle NGO's en instanties – hij vernoemde onder meer het Rode Kruis, de OVSE, mensenrechtenorganisaties – hebben onderschreven dat de getuigenis van A. A. tegen hem in dit proces onder druk zou zijn afgelegd, legt hij ter staving hiervan geen enkel overtuigend bewijs neer (CGVS echtgenoot I, p. 4). Het feit dat hij dit zelf de voorbije jaren ter sprake bracht in opiniestukken die op het internet verschenen en er ook internetartikels werden gepubliceerd die dit vermoeden kenbaar maakten, volstaat niet om dit ook effectief aan te tonen. Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (blauwe map, documenten 3, 4 en 6), blijkt dat er inderdaad in de periode 2003-2004 een vermoeden was dat de politie buitensporig geweld had gebruikt bij de aanhouding van A. A. De Professional Standards Unit (PSU) van het Noord-Macedonische ministerie van Binnenlandse Zaken voerde naar aanleiding van dit vermoeden in 2004 echter een onderzoek uit naar mogelijke mishandeling van A. A. door veiligheids- en contraspionageofficiërs in Kumanovo in juni 2003, maar vond geen bewijs van de mishandeling van A. Een bijkomend onderzoek in april 2005 van ambtenaren van het ministerie van Binnenlandse Zaken en internationale waarnemers naar deze beschuldiging slaagde er niet in deze beschuldigingen te bevestigen of te weerleggen. Wel werden door de autoriteiten onrechtmatigheden in de behandeling van deze zaak vastgesteld, waaronder het verzuim van agenten om de detentie van A. A. te registreren of om wettelijke toestemming te krijgen om hem langer dan vierentwintig uur vast te houden. Deze administratieve tekortkomingen verhinderden hen de beschuldigingen tegen de contraspionageofficiërs te bevestigen of te weerleggen. Deze mogelijke onregelmatigheden bij de aanhouding van A. A. volstaan echter niet om het geheel van dit proces af te doen als zijnde een schijnproces. In dit verband dient te worden opgemerkt dat diezelfde informatie geen andere onregelmatigheden in dit terrorismeproces vermeldt. Bovendien stelt dezelfde informatie uitdrukkelijk dat er in de periode van zijn strafzaken geen meldingen waren van politieke gevangenen in Noord-Macedonië. Dit geldt trouwens nog steeds.

Voorts stond het uw echtgenoot vrij toentertijd, indien hij de mening was toegedaan dat het hier om een gemonteerde rechtszaak ging, deze zaken aan te klagen bij de verschillende gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties actief in dit domein, zoals de Ombudsman. Uw echtgenoot stelt weliswaar de door hem vastgestelde onregelmatigheden in dit terrorismeproces effectief te hebben gerapporteerd bij de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), het Rode Kruis en het Helsinki Committee, de ambassade van de EU, UNHCR en bij de toenmalige Amerikaanse ambassadeur in Noord-Macedonië, Lawrence Butler (CGVS echtgenoot I, p. 5), en geeft aan dat zij hem in zijn uitleg volgden maar nalieten concrete actie te ondernemen, doch uw echtgenoot legt in dit verband geen enkel document ter staving neer, wat toch zou kunnen verwacht worden indien hij effectief het slachtoffer zou zijn geworden van een oneerlijk proces met formele beschuldigingen naar allerhande organisaties en instanties toe van een schending van zijn basisrechten. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van zijn bewering als zou hij het slachtoffer zijn geworden van een schijnproces verder op de helling.

Nergens blijkt bovendien op welke wijze uw echtgenoot of zijn advocaat de verschillende door hem beweerde onregelmatigheden in het onderzoek, de onrechtmatige beschuldigingen in deze strafzaak en de daaruit vloeiende schending van zijn grondrechten heeft aangewend doorheen het verloop van dit strafproces. Door in dit verband geen enkel stuk neer te leggen ondermijnt hij zijn eigen beweringen.

De door hem neergelegde beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovo waarin beslist werd tot herhaling van zijn strafprocedure voor zijn eerdere veroordeling bij verstek in deze zaak en dit na zijn uitlevering door UNMIK (Kosovo) aan Noord-Macedonië, vormt trouwens eerder een bewijs dat zijn rechten als beklagde net wel werden gerespecteerd. Het feit dat zijn zaak opnieuw werd behandeld na een verstekvonnis vormt immers een waarborg van zijn fundamentele rechten. Bovendien blijkt dat het recht van een eerlijk proces verder werd gewaarborgd in die zin dat hij (luidens zijn verklaringen) in beroep kon gaan tegen zijn veroordeling in eerste aanleg en daarna cassatieberoep kon indienen bij het Hooggerechtshof van Noord-Macedonië. Door het niet neerleggen van de vonnissen en arresten in zijn zaak geeft hij trouwens ook geen inzicht in de door hem aangehaalde motieven voor het Hooggerechtshof waaruit zou moeten blijken dat de vorige rechterlijke instanties een onomkeerbare fout hebben gemaakt (bijv. fundamentele schending van procedurele rechten). Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uit het door hem neergelegde attest van de strafraad bij de basisrechtbank van Skopje l d.d. 8 februari 2015 aangaande zijn gedeeltelijke amnestie en het door hem neergelegde verzoek aan de rechtbank van Skopje om tot een eenmalige gevangenisstraf te komen nergens blijkt dat in deze strafzaak effectief enig beroep, laat staan cassatieberoep werd ingediend, wat zijn verklaringen in dit verband dus lijkt tegen te spreken. Verder dient hier nog te worden opgemerkt dat het feit dat uw echtgenoot amnestie werd verleend voor een deel van zijn veroordelingen en straffijd, wat als een daad van genade of verzoening kan gezien worden, evenmin wijst op een ontzegging van zijn rechten als burger. Dat hij zich in deze zaak ook nooit richtte tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nadat zijn nationale rechtsmiddelen in deze zaak waren uitgeput (CGVS echtgenoot I, p. 10), stemt tevens tot nadenken. Het vormt immers een uniek internationaal rechtsmiddel indien hij zich inderdaad in zijn mensenrechten geschonden voelde. Het recht op een eerlijk proces vormt één van de rechtsgronden om een klacht in te dienen bij dit internationaal hof.

Bij dit alles dient tevens in herinnering te worden gebracht dat zijn uitlevering op 29 april 2004 door UNMIK aan Noord-Macedonië mede ingegeven was door zijn eerdere veroordeling bij verstek in dit terrorismeproces en dit nadat een panel van drie rechters van de districtsrechtbank in Pristina (Kosovo) had geoordeeld dat aan de voorwaarden voor de uitlevering was voldaan volgens de toepasselijke wetgeving en dat de standaardgaranties, overeenkomstig het Voorlopige Wetboek van Strafvordering van Kosovo, waren verkregen van de autoriteiten van Noord-Macedonië (blauwe map, document 2). Hierbij kunnen we er op wijzen dat de uitlevering van een persoon aan een staat waar geen eerlijk proces of gevaar op foltering of onmenselijke behandeling dreigt, in strijd is met fundamentele mensenrechtennormen, en dus ook met de verplichtingen van de VN en UNMIK.

Naast de door uw echtgenoot aangehaalde schending van zijn rechten in het terrorismeproces, stelde hij dat ook zijn andere veroordelingen onterecht en/of beïnvloed waren. Het proces waarbij hij werd veroordeeld voor de ontvoering van vier personen noemde hij een schijnproces (CGVS echtgenoot I, p. 8). Tijdens de procesgang waarbij hij werd veroordeeld voor de ontvoering van twee politieagenten werden doelbewust een aantal essentiële zaken door het gerecht achtergehouden, waardoor ze ook onvermeld zijn in het vonnis. Daarnaast wijst zijn zware veroordeling - uw echtgenoot had het over twee keer vijftien jaar - in dit laatste proces volgens hem ook op politieke beïnvloeding (CGVS echtgenoot I, p. 7, 10 en 21).

Er dient evenwel ook hier te worden vastgesteld dat op basis van zijn verklaringen en de elementen aanwezig in zijn administratief dossier niet kan besloten worden dat deze twee andere strafzaken tegen hem niet eerlijk of onpartijdig zijn verlopen. Zijn beweringen over gemanipuleerde processen worden ook hier door hem onvoldoende aangetoond. Het blijft hier namelijk grotendeels bij blote beweringen die hij niet nader concretiseert en onderbouwt aan de hand van documenten of overtuigende verklaringen.

Vooreerst stond het hem ook hier toentertijd vrij, indien hij de mening was toegedaan dat het hier om gemonteerde en gemanipuleerde rechtszaken ging, deze zaken aan te klagen bij de verschillende gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties actief in dit domein, wat hij schijnbaar niet deed. Bovendien legt hij ook hiervan geen enkel stavingstuk neer om zijn beweringen over de schending van zijn procesrechten objectief te staven. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op de helling.

Voorts blijkt ook hier niet op welke wijze uw echtgenoot of zijn advocaat de verschillende door hem beweerde onregelmatigheden in de onderzoeken, de onrechtmatige beschuldigingen in deze strafzaken en de daaruit vloeiende schending van zijn grondrechten hebben aangewend tijdens zijn strafzaken. Van beide strafzaken legde hij weinig tot geen processtukken neer. Enkel van de ontvoering van deze twee politieagenten legde hij een vonnis in eerste aanleg neer. Van de ontvoering van de Macedonische burgers beperkte hij zich tot de akte van inbeschuldigingstelling door het Parket-Generaal van Kumanovo. Evenzeer ontbreken andere stukken, zoals de tussenkomsten en andere handelingen van zijn advocaat, of communicatie met zijn advocaat waaruit deze beweringen zouden kunnen blijken. Dit zou toch kunnen verwacht worden. Wanneer een advocaat immers meent dat er sprake is van valse aanklachten of verdraaide feiten, beschikt hij over een aantal juridische én procedurele middelen om daartegen op te treden, zoals de pleidooien tijdens de zitting, schriftelijke conclusies, getuigenverhoren of contra-expertise van bewijsmateriaal. Over beide gerechtelijke onderzoeken en processen legde uw echtgenoot slechts twee documenten neer. Aangaande zijn veroordeling in de zaak van de ontvoering van M. D. en I. T., legde hij een gedeeltelijk vonnis neer van zijn veroordeling voor de rechtbank van eerste aanleg Skopje II. Hieruit blijkt op generlei wijze dat een verdraaiing van de feiten – door weglating van enkele belangrijke zaken zoals het feit dat beide slachtoffers hem eerst zouden beschoten hebben voor hij hen ontvoerde – zou aangeklaagd zijn door hem of zijn advocaat. Aangaande het proces waarbij hij samen met drie andere beklaagden in beschuldiging werd gesteld voor de ontvoering op 12 juni 2003 van B. S., C. V., S. N. en S. M., met als doel de invrijheidstelling van Albanese gevangenen af te dwingen, legde hij enkel de akte van inbeschuldigingstelling van het parket-generaal neer, waarmee hij evenmin inzicht geeft in het verdere procesverloop. Zo maakt hij het de asielinstanties onmogelijk om de geloofwaardigheid en gegrondheid van zijn beweringen afdoende te beoordelen.

Bovendien blijkt uit zijn verklaringen afgelegd op het CGVS dat het recht van een eerlijk proces in beide gevallen werd gewaarborgd, in die zin dat hij de veroordeling voor ontvoering van vijf burgers aanvocht in hoger beroep en vervolgens ook een cassatieberoep indiende bij het Hooggerechtshof. Hij slaagde er aldus in al zijn nationale rechtsmiddelen uit te putten. Ook hier liet hij trouwens na het arrest van het Hooggerechtshof neer te leggen om zo inzicht te geven in de door hem aangehaalde motieven voor het Hooggerechtshof waaruit zou moeten blijken dat de vorige rechterlijke instanties een onomkeerbare fout hebben gemaakt. Dat hij voor zijn veroordeling voor de ontvoering van twee politieagenten in zijn woonplaats Haracinë **luidens zijn verklaringen** naliert beroep aan te tekenen tegen zijn veroordeling in eerste aanleg, vormt op zich evenmin een aantasting van zijn rechten. Het betrof hier immers – zo gaf hij te kennen - een vrijwillige beslissing. Zijn grondrecht op een eerlijk proces (art. 6 EVRM) is hiermee intact. Dat hij ondanks zijn ernstige bedenkingen over deze zaak zou nagelaten hebben tegen deze veroordeling in eerste aanleg een beroep in te stellen, ofschoon de beschikbaarheid op dat ogenblik van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen dat hij kon aanwenden om mogelijke schendingen van zijn rechten en vrijheden aan te klagen, kan echter maar moeilijk gevolgd worden en ondermijnt dan ook in zeer ernstige mate zijn geloofwaardigheid als zou hij in deze zaak geen eerlijk proces gekregen hebben. In dit verband dient trouwens ook gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en de feiten zoals blijkt uit de door uw echtgenoot neergelegde stukken. Uit het door hem neergelegde attest van de strafraad bij de basisrechtbank van Skopje I betreffende zijn amnestieregeling en het door hem neergelegde verzoek aan de rechtbank van eerste aanleg van Skopje I in het kader van de beslissing hem te veroordelen tot een eenmalige samengevoegde gevangenisstraf blijkt namelijk dat waar hij stelde niet in beroep te zijn gegaan tegen zijn veroordeling voor ontvoering van deze twee personen, op basis van deze info (Vonnis 11.K.br.xxxx/xx van 20-12-2004 gewijzigd bij vonnis KZ.br.xxx/xx van 08-04-2005) blijkt dat zijn zaak wel degelijk in beroep werd behandeld door het Hof van Beroep Skopje 2. Ook dit vormt een ernstige aantasting van zijn geloofwaardigheid en doet sterk vermoeden dat hij bepaalde zaken opzettelijk achterhoudt en verdraait.

Dit blijkt trouwens eens te meer wanneer uw echtgenoot het heeft over zijn strafmaat in ditzelfde proces. Over de hoogte en de omvang van de straf stelde hij immers dat hij werd veroordeeld tot in totaal 30 jaar gevangenisstraf, waarvan 15 jaar voor poging tot ontvoering van deze twee personen en nog eens 15 jaar voor het in bezit hebben van wapens (CGVS echtgenoot I, p. 5). Volgens hem wijst deze zeer hoge straf er trouwens op dat hier om een politiek spel ging en dat er sprake was van onbehoorlijke beïnvloeding of politieke druk (CGVS echtgenoot I, p. 7). Dit kan evenwel niet gevolgd worden. Zijn beweringen over de strafmaat stemmen namelijk niet overeen met de inhoud van de door hem neergelegde gerechtelijke documenten. Uit het door hem neergelegde attest van de strafraad bij de basisrechtbank van Skopje I

betreffende zijn amnestieregeling en het door hem neergelegde verzoek aan de rechtbank van eerste aanleg van Skopje I in het kader van de beslissing hem te veroordelen tot een eenmalige gevangenisstraf van 15 jaar blijkt namelijk dat hij in deze zaak finaal werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar elk voor twee strafbare feiten van ontvoering onder artikel 141, lid 2, lid 4, eerste alinea, en lid 1 van het Wetboek van Strafrecht van de Republiek Macedonië en tot 5 jaar voor diefstal onder artikel 237, lid 3, eerste alinea, met lid 1 van het Wetboek van Strafrecht **of een eenmalige gevangenisstraf van 13 jaar**.

In het licht van het voorgaande dient erop gewezen te worden dat op een verzoeker de verplichting rust om de asielinstanties zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn doen en laten, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn precieze vluchtmotieven. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Het vermoeden bestaat dat hij bewust geen duidelijk zicht geeft op zijn processen in Noord-Macedonië. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat hij getracht heeft op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Wat betreft de twee laatste besproken strafzaken dient tevens herhaald te worden dat uw echtgenoot zich in deze evenmin ooit richtte tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nadat zijn nationale rechtsmiddelen waren uitgeput.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw echtgenoot evenmin elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat de veroordeling(en) die hem werd(en) opgelegd, meer bepaald een samengevoegde gevangenisstraf van 15 jaar voor de drie strafzaken samen, op enigerlei wijze disproportioneel zou zijn met de door hem begane strafbare feiten, zoals hij stelde. Ook hier kan niet gesteld worden dat hij om de een of andere reden geveiseerd en/of onrechtmatig behandeld zou zijn door de Noord-Macedonische autoriteiten. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw echtgenoot uiteindelijk reeds na circa 14 jaar straf vrijkwam, dankzij een amnestiewet waarvan hij kon gebruik maken. Uit het door hem neergelegde document van de rechtbank van Skopje blijkt immers dat zijn vraag voor amnestie gedeeltelijk werd ingewilligd in die zin dat hij werd vrijgelaten voor het uitzitten van een deel van de gevangenisstraf voor de beide zaken van ontvoering.

Voor de volledigheid kan hier nog aan worden toegevoegd dat op basis van de op het CGVS beschikbare informatie (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat anno 2025 de gangbare rechten binnen een moderne rechtsstaat, onder meer het vermoeden van onschuld, recht op een eerlijk proces, recht om geïnformeerd te worden, recht op onderhoud met advocaat van eigen keuze, voor het publiek vrij toegankelijke rechtszaken, verbod op getuigenis of bekentenis onder dwang, recht op beroep, enzovoort, in Noord-Macedonië formeel verworven zijn en dat het gerecht deze afdwingt. Dit is van belang bij de beoordeling van jullie actuele vrees bij terugkeer.

Ten derde dient er stilgestaan te worden bij de door uw echtgenoot aangehaalde mishandelingen in detentie.

Waar uw echtgenoot stelde tijdens zijn detentie blootgesteld te zijn geweest aan **folterpraktijken** - zo werd één keer in mei 2005 een teennagel van hem getrokken door de politieagent Z. A., werd op een andere keer één van zijn benen langdurig in de hoogte gelegd wat een negatieve impact had op het functioneren van zijn nieren, werd hij in 2006-2007 langdurig vastgebonden aan één arm en één been en **poogde Z. I.** (hoofd van de politie in de gevangenis) op bevel van A. A. hem in 2012 in de gevangenis van Idrizovo **te vermoorden** (CGVS echtgenoot I, p. 16 en 20) -, dient vooreerst te worden opgemerkt, dat uw echtgenoot, buiten de door hem beweerde moordpoging in 2012, geen enkel begin van bewijs van deze feiten neerlegt. Het betreft hier dan ook louter blote beweringen van zijn kant. Hij beweerde weliswaar al deze feiten aangeklaagd te hebben bij de OVSE, het Rode Kruis en het Helsinki Committee in de gevangenis, maar legde hiervan geen enkel document neer, wat nochtans kan verwacht worden. Andermaal blijft hij op dit vlak dus in gebreke. Wel legde hij over de door hem aangehaalde moordpoging in 2012 in de gevangenis een intern artikel d.d. 3 mei 2012 en een attest van I. S., de voorzitter van de Noord-Macedonische afdeling van het ISHR, d.d. 25 juli 2023, neer. Wat dit laatste attest van het ISHR betreft, dient er evenwel op gewezen te worden dat het werd uitgereikt voor specifieke doeleinden, met name zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (wat uw echtgenoot ook zelf aangaf) en dit 13 jaar na de feiten (CGVS echtgenoot I, p. 16). Bovendien kwam dit document tot stand op basis van de verklaringen van de aanvrager, uw echtgenoot. Het sterk gesolliciteerde karakter van dit document, in combinatie met het feit dat het ook wazige en onduidelijke (en bijgevolg subjectieve) passages bevat – zoals de bewering dat uw echtgenoot “betrokken was bij de politieke montages voorbereid door het hoofd van de geheime dienst, Z. V., op aangeven van A. A.” – maakt dat hieraan geen enkele bewijskracht kan worden toegekend. Hetzelfde geldt trouwens voor het door hem

neergelegde internetartikel. Het betreft hier immers een weergave in de media van zijn woorden meegedeeld aan een privépersoon die M. A. heet en hierover bericht. Doordat het hier om een loutere privégetuigenis van uw echtgenoot gaat via een kennis van hem is de inhoud van dit artikel dan ook bijzonder eenzijdig en onbetrouwbaar. Bijgevolg kan ook hieraan geen bewijskracht gegeven worden. Deze documenten bezitten immers geen enkele objectieve bewijswaarde in de zin dat ze niet het bewijs leveren dat de erin vermelde verklaringen (volledig) stroken met de werkelijkheid. De inhoud ervan is louter gebaseerd op de verklaringen van uw echtgenoot doorheen gesprekken die hij met deze personen had.

Wat ook de waarde van zijn verklaringen in dit verband moge zijn, nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij deze mishandelingen via officiële weg heeft aangeklaagd.

Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Noord-Macedonië reeds in 1994 is toegetreden tot het Antifolterverdrag. Ofschoon mishandeling in detentie bij wet in Noord-Macedonië verboden, blijkt uit deze info dat er jaarlijks sprake is van geweld in detentiecentra door politie en gevangenispersoneel. Dit kan evenwel gemeld worden bij het Department for Internal Control, Criminal Investigations and Professional Standards (DICCIPS) of de Ombudsdienst. Uit de informatie blijkt dat de klachten die deze diensten ontvangen wel degelijk behandeld worden, dat de daders disciplinair gestraft worden of dat klachten aan het parket worden overgemaakt. Het gerecht gaat ook geregeld over tot veroordelingen (soms tot gevangenisstraffen) van de daders.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen hebben jullie geenszins aannemelijk gemaakt dat uw echtgenoot geen eerlijke rechtsgang en een correcte behandeling tijdens zijn opsluiting heeft gehad of kon afdwingen.

Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van de beweerde problemen na zijn vrijlating in het gedrang. Uw echtgenoot stelde immers om dezelfde redenen als voorheen geïmagineerd te zijn. Bovendien houden de feiten van na zijn vrijlating volgens hem rechtstreeks verband met zijn veroordelingen in het verleden.

Dat aan de door u en uw echtgenoot aangehaalde problemen na zijn vrijlating weinig geloof kan gehecht worden, blijkt ook uit de volgende vaststellingen.

Vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat u en uw familieleden over deze problemen uiterst tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Zo verklaarde uw dochter **geen weet te hebben van problemen die uw echtgenoot gekend zou hebben na zijn vrijlating** (CGVS S. A., p. 6). U daarentegen haalde **twee problemen** aan die hij kende na zijn vrijlating. Zo stelde u dat hij ergens rond 2018-2019 problemen kende in het centrum van Skopje toen familieleden of vrienden van R. Z. die hij tijdens de oorlog had vastgehouden en die ondertussen was overleden hem probeerden te ontvoeren, misschien met als doel hem te doden of te mishandelen. Uw echtgenoot was op dat ogenblik samen met zijn neef S. J0, maar ze slaagden erin met de auto te ontkomen (CGVS, p. 9 en 10). Uw echtgenoot lichtte u hierover toen in, zonder evenwel meer details te geven (CGVS, p. 10). Een tweede incident deed zich vervolgens ongeveer drie maanden na zijn vrijlating voor. Uw echtgenoot was toen alleen thuis toen vier of vijf gemaskerde personen naar jullie woning kwamen. Ze klopten aan en toen uw echtgenoot naar buiten ging, verlieten ze de locatie zonder hem meer informatie te verschaffen (CGVS, p. 8). Uw echtgenoot sprak echter op geen enkel ogenblik over deze poging tot ontvoering. Nochtans werd hij tijdens beide persoonlijke onderhouds uitbreid bevestigd over de problemen die hij kende na zijn vrijlating. Dit stermt op zich reeds tot nadenken. Bovendien haalde uw echtgenoot wel nog een hele resem andere problemen aan die hij na zijn vrijlating kende en die u of uw dochter op geen enkel ogenblik ter sprake brachten, zoals de aanval op zijn persoon in april 2018 in Skopje, waarbij hij in het bijzijn van zijn zus en schoonbroer om een voor hem onbekende reden door een groep van 13 à 14 onbekende Macedoniërs of meer werd aangevallen, de bedreiging met de dood in mei 2018 in Skopje door F. D. (vergezeld hierbij door A. G.), de continue achtervolgingen, bedreigingen met de dood en pogingen tot afpersing door de twee politieagenten en de vier Macedonische burgers die hij in het verleden ontvoerde en waarvoor hij twee veroordelingen opliep en de vele keren – dagelijks zo stelt hij op een bepaald ogenblik - dat er onbekende gewapende en gemaskerde personen naar zijn woning kwamen op zoek naar hem. Wat dit laatste betreft, is het opmerkelijk dat uw dochter die bij jullie inwoonde hier zelfs geen enkele notie van heeft en u slechts spreekt over één enkel bezoek van gemaskerde personen aan uw woning. Deze frappant tegenstrijdige verklaringen op dit punt zijn op zijn minst merkwaardig te noemen en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van jullie beweringen. Het hoeft trouwens geen betoog dat indien u, uw echtgenoot en jullie dochter werkelijk een ernstige vrees voor vervolging koesteren, verwacht kan worden dat jullie in het kader van jullie verzoek en voorafgaand aan jullie respectievelijke onderhouds op het CGVS het terdege zouden hebben gehad over en elkaar zouden hebben geïnformeerd over de cruciale elementen in

jullie verzoek. Dat jullie dit blijkbaar niet deden, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van jullie relaas. Dat uw echtgenoot u en uw dochter om welke reden dan ook nooit op de hoogte zou gebracht hebben van de ware aard van zijn problemen na zijn vrijlating, is dan ook niet geloofwaardig.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenoot over deze problemen weinig coherent en ontoereikend bleken.

Zo beweerde hij aanvankelijk dat de doodsb bedreiging door F. D. en A. G. aan zijn adres zich voordeed in april 2018 of voor de aanval op zijn persoon diezelfde maand door Macedonische burgers op straat in Skopje (CGVS echtgenoot II, p. 4), daar waar hij deze gebeurtenis vervolgens in mei 2018 of na deze aanval op hem op straat situeerde (CGVS echtgenoot II, p. 8). Waar hij aanvankelijk stelde op deze bedreigingen niet gereageerd te hebben en hier ook geen melding van te hebben gemaakt (CGVS echtgenoot II, p. 4), gaf hij later tijdens zijn persoonlijk onderhoud plots te kennen de politie van Skopje hierover wel degelijk ingelicht te hebben. Hij ging direct na de feiten, zo stelde hij ditmaal, langs bij het politiecommissariaat 'C.' om hierover klacht neer te leggen. Hij sprak er met een dienstchef, zijn verklaringen werden genoteerd, een proces-verbaal werd opgesteld en hij kreeg te horen dat ze de gepaste maatregelen zouden nemen waaronder het uitnodigen van de persoon die hem bedreigde. Hij ontving echter geen bewijs van zijn klacht. Volgens hem is het niet gangbaar om in Noord-Macedonië een kopie van een proces-verbaal te krijgen (CGVS echtgenoot II, p. 8). Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden dat, indien hij werkelijk klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van de door hem aangehaalde doodsb bedreiging door een vooraanstaande politieke figuur, hij hiervan de nodige bewijzen (kopie proces-verbaal, bewijs van registratie van de klacht, ontvangstbewijs, etc.) zou kunnen aandragen. Het feit dat hij er niet in slaagt van de door hem beweerde klacht – alsook van alle andere door hem ingediende klachten bij de politie voor de problemen die hij kende na zijn vrijlating (hij had het tijdens zijn persoonlijk onderhoud over nog minstens zes andere politiebezoeken, cfr. infra) - stavingstukken neer te leggen ondermijnt de geloofwaardigheid van de door hem beweerde politieke klacht en aangehaalde feiten. Geconfronteerd trouwens met het feit dat hij aanvankelijk (voor de middagpauze) stelde van deze bedreiging geen melding te hebben gedaan, om dit vervolgens (na de middagpauze) te wijzigen, geraakte uw echtgenoot niet verder dan dat hij daarvoor misschien niet goed begrepen werd. Het louter ontkennen van eerdere verklaringen volstaat uiteraard niet om deze uit te klaren (CGVS echtgenoot II, p. 9).

Waar hij aanvankelijk stelde zich niet te herinneren of de pers over het voorval op straat in het centrum van Skopje geschreven of bericht had (het kwam toen immers tot een grote schermutseling tussen een groep Macedoniërs die hem probeerde te liquideren en een groep Albanezen die ter bescherming van hem tussenkwam, waarbij de politie gewapend met schilden diende tussenbeide te komen) (CGVS echtgenoot II, p. 3), sprak hij zichzelf kort hierna hierover tegen door aan te geven dat hij zelf twee journalisten, de ene van de krant L. en de andere van het persagentschap I., hierover inlichtte en dat het groot nieuws was, waar iedereen van op de hoogte was, daar het in het openbaar (centrum van Skopje) gebeurde en ook de media erover berichtte. Desondanks legde hij hierover op geen enkel ogenblik – ook niet na zijn persoonlijk onderhoud (waar uitdrukkelijk om werd gevraagd) – enige mediaberichtgeving neer, wat toch zou kunnen verwacht worden. Dit vormt een bijkomende reden om te twijfelen aan jullie relaas.

Jullie relaas komt verder op de helling te staan door zijn wisselende verklaringen over de bezoeken van onbekenden aan jullie woning na zijn vrijlating. Waar hem gevraagd werd of er na zijn vrijlating ooit iets is gebeurd aan zijn woning of in zijn dorp, stelde hij aanvankelijk dat dit niet het geval is (CGVS echtgenoot II, p. 5). Hem vervolgens gevraagd of hij nooit bedreigd of belaagd is geweest sinds zijn vrijlating aan zijn woning, stelde hij hierop dat er af en toe onbekenden naar hem toe zijn gekomen die met hem wouden afspreken, dat hij hierin geen interesse had, dat ze toen enkel met zijn broer spraken en dat deze hen zei dat uw echtgenoot niet thuis was (CGVS echtgenoot II, p. 5). Uw echtgenoot verklaarde vervolgens dat er vele keren mensen naar zijn huis toekwamen, maar dat hij niet naar buiten is gegaan, zijn broer wel. Hij stelde ook niet de vraag wie ze waren en heeft hen ook nooit gezien of ontmoet, zijn broer wel. Hem gevraagd of er iets eigenaardigs was aan hun gedrag, kledij, de manier waarop ze zich gedroegen – u had het immers eerder tijdens uw eigen onderhoud over gemaskerde personen die langskwamen en nadat uw echtgenoot naar buiten ging en hen aansprak terug vertrokken – gaf hij in dit verband aanvankelijk niks te kennen (CGVS echtgenoot II, p. 5). Hem vervolgens na de middagpauze tijdens dewelke hij de gelegenheid had met u te spreken gevraagd waarom hij besloten heeft Noord-Macedonië te verlaten, stelde hij plots dat er 'elke dag' verschillende groepen mensen naar zijn huis toe kwamen, op zoek naar hem, 'gewapend en gemaskerd' (CGVS echtgenoot II, p. 6). Vervolgens zwakte hij dit weer af, door te stellen dat er 'een paar keer' gewapende personen naar zijn woning kwamen op zoek naar hem. Het ging hier om Macedoniërs maar ook Albanezen, om vervolgens andermaal te stellen dat ze 'constant' naar zijn huis zijn gekomen op zoek naar hem (CGVS echtgenoot II, p. 6). Het feit dat hij zijn verklaringen voortdurend wijzigt naarmate er wordt doorgevraagd, ondergraaft tevens zijn geloofwaardigheid in dit verband.

Wat betreft de bedreigingen aan het adres van uw echtgenoot door de twee voormalige politieagenten I. T. en M. D. – zij eisten dat hij hen 200.000 euro zou betalen – en de vier Macedonische burgers B. S., C. V., C. N. en S. M. – zij eisten 100.000 euro van hem – (CGVS echtgenoot II, p. 9 en 10), dient nog gewezen te worden op andere tekortkomingen in zijn verklaringen. Aanvankelijk stelde hij hiervoor een paar keer naar de politie te zijn geweest, om vervolgens te stellen zich niet meer te herinneren hoeveel keer hij naar de politie ging, om uiteindelijk te stellen binnen de tijdsperiode van een jaar (sinds 2018 tot september 2019), hiervoor zes keer in totaal naar de politie te zijn gegaan (CGVS echtgenoot II, p. 10 en 11). Zijn wisselende verklaringen in dit verband stemmen andermaal tot nadenken. Hij legde trouwens ook van deze klachten, alle ingediend bij de politie van het centrum van Skopje, evenmin enig begin van bewijs neer, terwijl dat ook hier verwacht mag worden. Andermaal beweert uw echtgenoot geen enkel document van de politie ontvangen te hebben (CGVS echtgenoot II, p. 10). Hij stelde hierbij steeds bij de politie met de verantwoordelijke van de dienst of van de sector gesproken te hebben, maar kon geen namen geven van de politieagenten die hij sprak. Hij heeft nooit deze vraag gesteld (CGVS echtgenoot II, p. 10). Hij gaf verder aan ook het Rode Kruis en het Helsinki Committee over deze bedreigingen ingelicht te hebben, maar andermaal ontbreekt het hier aan stavingstukken (CGVS echtgenoot II, p. 10). Bovendien herinnert hij zich ook hier niet met wie van beide organisaties hij juist gesproken heeft (CGVS echtgenoot II, p. 11). De bewijswaarde van de door hem in dit verband neergelegde documenten van de gemeente Tanushë is trouwens maar heel beperkt, temeer het ontbreken van andere meer betrouwbare bewijsstukken. Het gaat hier om stukken van een administratieve autoriteit die op zich niet bevoegd is attesten af te geven over feiten van strafrechtelijke aard. Zulke feiten vallen onder de bevoegdheid van politie en justitie, niet van de gemeente.

Zijn vele onderling tegenstrijdige, weinig overtuigende en weinig plausibele verklaringen over de bedreigingen aan zijn adres na zijn vrijlating ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie stelling dat uw echtgenoot omwille van zijn verleden in het UÇK-M nog steeds gevisieerd wordt door de Noord-Macedonische autoriteiten. Aan deze door jullie aangehaalde motieven om Noord-Macedonië te verlaten en eerst in Frankrijk en vervolgens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Jullie maakten tot slot evenmin aannemelijk dat jullie bij eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor jullie sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient opgemerkt te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Noord-Macedonië geen systematische op Albanezen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Noord-Macedonische autoriteiten plaatsvinden. Evenmin is er sprake van politieke gevangenen. Uit deze informatie (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt tevens dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politie en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordendiensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie en dat de bescherming van een aantal fundamentele basisrechten garandeert. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging en de procedures voor de benoeming, promotie, discipline en ontslag van rechters verbeterd. De autonomie en onafhankelijkheid van het gerecht, ondersteund door een autonome Raad van Justitie, zijn verankerd in de grondwet. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden tevens wettelijk verankerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Naast de wettelijke voorzieningen binnen de gewone rechtsgang kunnen burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten en vrijheden ook wenden tot een aantal andere instellingen, waaronder voornoemde Raad van Justitie en de instelling van de

Ombudsman. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Department for Internal Control, Criminal Investigation and Professional Standards – DICCIPS), bij de Ombudsman en bij het parket. In 2019 werd bijkomend een extern controlemechanisme op de politie (External Oversight Mechanism, EOM) opgericht. Daarnaast staan de politiediensten tevens onder toezicht van het parlement. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Dit vormt een belangrijk instrument om gelijke toegang tot justitie te verzekeren voor alle burgers die zich dit niet kunnen permitteren. In bewustmakingscampagnes over dit thema wordt de focus gelegd op kwetsbare groepen. Er zijn ook tal van ngo's actief waartoe burgers zich kunnen richten voor juridisch advies en informatie. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anti-corruptiebeleidsdocument (State Program for Prevention and Repression of Corruption and Prevention and Reduction of Conflict of Interest) en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de autonome en onafhankelijke State Commission for the Prevention of Corruption (SCPC). Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie, zo ook high-level corruptiezaken. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uw echtgenoot verwijst in het kader van zijn verzoek ook nog naar de gebeurtenissen rond de persoon van X. H. en het feit dat deze persoon in België als vluchteling erkend werd, dit om de ernst en de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vrees te bevestigen (CGVS echtgenoot I, p. 4 en 17). Dit kan echter niet weerhouden worden. U en uw echtgenoot dienen jullie verzoek om internationale bescherming namelijk uiteen te zetten vanuit jullie eigen ervaringen, belevingen en leefwereld. Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door jullie afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonsgerichte vervolging vreest of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

De gebeurtenissen in Servië – waar uw echtgenoot tijdens zijn doorreis werd opgepakt, veroordeeld en uitgezet – en zijn bemerkingen afgelegd in het kader van zijn verzoek over de oneerlijke behandelingen van jullie verzoek in Frankrijk, zijn niet relevant voor de beoordeling van jullie vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

Daar waar u stelde dat u en uw dochter in het verleden het slachtoffer werden van een negatieve bejegening op school, in het ziekenhuis en bij het verrichten van administratieve handelingen bij de gemeente, en dit omwille van jullie nauwe familieband met A. J., dient te worden opgemerkt dat, ofschoon dit afkeurenswaardig is, deze feiten naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de door u aangehaalde problemen met een arts in het ziekenhuis van Kumanovo en bij de gemeente Kumanovo betreft, gaf u overigens te kennen dat u dit gedrag – waarbij u negatief werd aangesproken en nodeloos lang diende te wachten – ook nergens gemeld hebt (CGVS, p. 7). Uit niets blijkt dat u dit wangedrag niet zou hebben kunnen aankaarten bij de autoriteiten. Wanneer deze hiervan niet op de hoogte worden gesteld, kunnen ze er logischerwijs ook niet tegen optreden. Wat de pesterijen van uw dochter op school betreft, gaf u aan dit toen met haar leerkracht toen besproken te hebben, die aangaf hiertegen niets te kunnen ondernemen en dus ook geen maatregelen nam (CGVS, p. 7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u dit nadien elders aangeklaagd hebt.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die

internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw huwelijk, alsook aan de datum van uw eerste binnenkomst in België, zoals blijkt uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten en aktes wordt niet getwijfeld. Net zomin wordt er getwijfeld aan het feit dat u in 2018 voor stress werd behandeld door een arts in Kumanovo. Uit dit laatste blijkt bovendien ook uw toegang tot de gezondheidszorg in Noord-Macedonië. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat medische/ psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Er kan voor de volledigheid nog worden opgemerkt dat uw echtgenoot A. J. (O.V. x.xxx.xxx) in het kader van zijn verzoek werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. In het verzoek van uw dochter S. A. (O.V. x.xxx.xxx) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van etnisch Albanese origine, afkomstig uit Haracinë (Skopje, Noord-Macedonië) en in het bezit van de Noord-Macedonische nationaliteit.

U verblijft in België met uw beide ouders, A. J. (O.V. x.xxx.xxx) en N. S. (O.V. x.xxx.xxx). U draagt de familienaam van uw moeder omdat uw vader in het verleden problemen kende. U wou zo vermijden door zijn naam te dragen zelf in de problemen te komen en zelf geïsoleerd te worden.

Uw vader was actief in drie oorlogen, in Kosovo, in Preshevë (Zuid-Servië) en in Noord-Macedonië. Hij maakte onder meer deel uit van het Macedonisch Nationaal Bevrijdingsleger (UÇK-M), waar hij als commandant diende.

Uw vader zat gedurende 15 jaar in de gevangenis van Idrizovo, in Skopje.

Ofschoon u zijn naam niet droeg, kende iedereen in Noord-Macedonië u bij gezicht, ze wisten dat u de dochter was van een commandant. U werd ook vaak als dusdanig aangesproken, bijvoorbeeld op school. Dit bezorgde u stress. Jullie gezin kende hierdoor ook andere problemen. Als uw moeder en uw broer bijvoorbeeld naar het ziekenhuis moesten, kregen ze er niet dezelfde zorg als gewone mensen: bij hen ging alles er langzamer en deden ze moeilijk. Toen deze problemen zich voordeden was u nog veel jonger. U heeft hier dan ook zelf geen persoonlijke herinneringen aan. U hoorde wel volwassenen zoals je moeder hierover praten.

Rond 2017-2018 kwam uw vader vrij. Na zijn vrijlating bracht uw vader zijn identiteitsdocumenten in orde en nam vervolgens de beslissing het land te verlaten, dit omdat het moeilijk voor hem was in Noord-Macedonië. Hij verliet het land toen via Servië, waar hij werd aangehouden en veroordeeld. Hij kreeg tevens een verbod om het grondgebied van Servië nog te betreden en werd er uitgezet. Daarna keerde hij noodgedwongen terug naar Noord-Macedonië en zocht hij naar een nieuwe manier om te vertrekken. Hij durfde daar niet te blijven, omdat veel mensen zoals hij – die uit de gevangenis vrijkwamen – ofwel opnieuw werden opgesloten of vermoord. Jullie waren bang dat dit ook met jullie vader zou gebeuren.

Na zijn vrijlating kwam uw vader nauwelijks buiten. Hij leefde teruggetrokken en had weinig contact met andere mensen. Hij probeerde anderen zoveel mogelijk te vermijden. Voor zover u weet, heeft hij daardoor

na zijn vrijlating geen problemen gekend. U hoorde wel via-via dat hij iets had meegemaakt, maar kreeg hierover geen verdere informatie. Uw vader zwijgt er ook tegenover u over, om u geen extra stress te bezorgen.

U verliet Noord-Macedonië samen met uw ouders en de rest van het gezin ergens rond 14 september 2019. Jullie reisden toen eerst naar België, bleven hier toen twee of drie dagen en reisden vervolgens door naar Frankrijk. Daar verbleven jullie vier jaar. Jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat de Franse asielinstanties inzake jullie verzoek een weigeringsbeslissing hadden genomen, kwamen uw ouders rond oktober of november 2023 vanuit Frankrijk naar België. Op 22 november 2023 dienden zij in België een verzoek om internationale bescherming in. Daar ze schrik hadden dat ze vanuit België zouden worden teruggestuurd, volgde u hen pas later. In februari of maart van 2024 kwam ook u vanuit Frankrijk naar België en diende hier vervolgens op 5 juli 2024 ook een verzoek om internationale bescherming in.

U heeft schrik dat bij terugkeer naar Noord-Macedonië u of uw broer zal ontvoerd worden door de Macedoniërs om zo wraak te nemen tegen uw vader. Voor uw vader zelf heeft u dan weer schrik dat hij bij terugkeer opnieuw zal opgesloten of vermoord worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte; een gedeeltelijke kopie van uw oude vervallen Noord-Macedonisch paspoort; een kopie van uw huidige Noord-Macedonische paspoort; Franse schooldocumenten en een kopie van uw Noord-Macedonische identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 3 december 2025 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent van uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw moeder N. S. (O.V. x.xxx.xxx). In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd er een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“[...]”

Bijgevolg is ook uw verzoek kennelijk ongegrond.

Uw neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit, waaraan hier niet wordt getwijfeld. Het feit dat u in Frankrijk school liep is niet relevant voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer naar Noord-Macedonië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)”

2. Rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 24 februari 2026 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen of de synthesesememorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesememorie zal neerleggen of van de synthesesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

De griffie bracht verzoeker op 3 maart 2026 op de hoogte van de nota van de verwerende partij met het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure. Verzoeker heeft de Raad pas op 4 mei 2026, de datum waarop de debatten gesloten zijn, gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het niet tijdig bezwaar vanwege verzoeker wordt dan ook toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2, 55/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers merken vooreerst op dat verzoeker via zijn advocaat op 17 december 2024 per e-mail een video naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) heeft gestuurd met betrekking tot zijn dossier en zijn vrees voor vervolging. Deze video werd echter niet in aanmerking genomen en werd zelfs niet opgenomen in de lijst van ingediende documenten. Deze vaststelling alleen al volstaat volgens verzoekers om de nietigverklaring van de “bestreden handeling” te rechtvaardigen.

Vervolgens gaan verzoekers in een eerste middelonderdeel in op de veroordeling van verzoeker in Noord-Macedonië voor terroristische daden. Volgens hen gaat het om een onwettige veroordeling, werd het dossier volledig in elkaar gezet door Z. V., voormalig hoofd van de geheime dienst van Noord-Macedonië, en zijn adjunct, F. D., op basis van valse beschuldigingen, met als enig doel verzoeker op de lijst van personen te plaatsen die door de Europese Unie en de Verenigde Staten worden gesanctioneerd en werd de belangrijkste getuige, A. A., gedwongen om tegen verzoeker te getuigen. Zij betogen verder dat verzoeker alle ernstige schendingen van zijn grondrechten heeft gemeld bij verschillende instanties, waaronder OVSE, het Rode Kruis, het Helsinki-comité, de EU-ambassade, UNHCR en de voormalige Amerikaanse ambassadeur in Noord-Macedonië. Waar verzoeker wordt verweten dat hij niet heeft gewezen op de onregelmatigheden van zijn proces bij instanties die hij als corrupt beschouwt, wijzen verzoekers erop dat kan worden afgevraagd of het voor een justitiabele wel opportuun is om corruptie aan te voeren tegen de magistraten voor wie hij verschijnt. Verder, dat verzoeker gebruik heeft kunnen maken van interne

rechtsmiddelen kan hoogstens een schijn van eerbiediging van zijn rechten garanderen, maar laat in geen geval enige conclusie toe met betrekking tot de eerbiediging van zijn recht op een eerlijk proces in het licht van een corrupte rechtspraak. Zowel de corruptie in de gerechtelijke wereld in Noord-Macedonië als het geweld en de illegale detenties bevestigen verzoekers verklaringen, die worden ondersteund door talrijke door hem bij zijn dossier gevoegde documenten. Aangezien de verwerende partij het geweld, de druk en de willekeurige detenties tegen verzoeker niet in twijfel trekt, kan zij luidens het verzoekschrift redelijkerwijs niet aanvaarden dat een vonnis, dat verzoeker veroordeelt op basis van de verklaringen van A. A., in deze context rechtvaardig en wettig is. Bovendien wijzen verzoekers erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat andere personen die tegelijkertijd zijn veroordeeld in België de vluchtelingenstatus hebben verkregen. Verzoekers besluiten dat verzoeker in zijn land van herkomst geen eerlijk proces heeft kunnen krijgen.

In een tweede onderdeel buigen verzoekers zich over de ernst van het misdrijf. Zij betogen dat een uitsluitingsconclusie restrictief moet worden geïnterpreteerd, hetgeen *in casu* niet is gebeurd. Volgens hen heeft het terroristische karakter van een gepleegd misdrijf een hoogst politiek karakter. De kwalificatie “*terroristische misdaad*” door de Noord-Macedonische autoriteiten toont op zich al aan dat het om een politieke misdaad gaat. Het Belgische recht definieert zelf in artikel 137 van het Strafwetboek het terroristische misdrijf met betrekking tot de politieke implicaties ervan in het leven van de “*stad*”. De aan verzoeker ten laste gelegde feiten, die overigens krachtig worden betwist, zijn politiek strafbare feiten. De verwerende partij stelt zich tevreden met het aanvoeren van de ernst van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten, zonder de afweging te maken die in de procedurehandleiding van UNHCR wordt voorgeschreven en die vereist dat er rekening mee wordt gehouden dat de verzoeker is veroordeeld in een bijzonder corrupt gerechtelijk en politiek systeem, waar objectief kan worden vastgesteld dat de enige getuige ten laste het slachtoffer is geweest van geweld en willekeurige detentie en dat dit alles meer dan twintig jaar geleden heeft plaatsgevonden. Sindsdien kan verzoeker geen enkel strafbaar feit worden verweten. De vervolging van verzoeker in zijn land van herkomst, aldus verzoekers, staat niet in verhouding tot de hem ten laste gelegde misdrijven, die overigens nog eens ten stelligste worden betwist.

In een derde onderdeel gaan verzoekers in op de hechtenis van verzoeker. Hij is in de gevangenis gemarteld en is ook het slachtoffer geweest van een moordaanslag. Hoewel hij geen bewijsstukken over de martelingen heeft overgemaakt, wat ook moeilijk zou zijn, heeft hij de moordaanslag wel kunnen aantonen, dit met een medisch attest en een verklaring van het Internationaal Strafhof, opgesteld op zijn verzoek in 2023. Daarnaast worden verzoekers beweringen bevestigd door de objectieve informatie in het dossier, die de foltering in de gevangenis bevestigt. Verzoekers besluiten dat verzoekers geloofwaardigheid en zijn vrees niet kunnen worden ontkend en dat het risico op vervolging reëel is.

In een vierde onderdeel bespreken verzoekers de terugkeer van verzoeker naar Noord-Macedonië in 2018 in de hoop daar een rustig leven te kunnen leiden. Hij werd echter bedreigd door personen die tot de zittende macht behoorden en door politieagenten en heeft tevergeefs geprobeerd bescherming te krijgen van zijn nationale autoriteiten. Voorts, uit de vaststelling dat tweede verzoekster niet op de hoogte is van de problemen die verzoeker bij zijn vrijlating uit de gevangenis zou hebben ondervonden, kunnen geen conclusies worden getrokken daar verzoeker enkel zijn dochter wou beschermen en hierover niet verteld heeft. Evenmin kunnen er conclusies getrokken worden uit de aarzeling van verzoeker om de specifieke vechtpartij tussen Macedoniërs en Albanezen in de media te brengen. Hoewel het onzeker blijft of de vervolging zich zal herhalen, blijft het volgens verzoekers wel een feit dat verzoeker en zijn familie het slachtoffer zijn geweest van intimidatie en vervolging zolang zij in Noord-Macedonië verbleven. Er kwamen mensen naar hun huis, die hem bedreigden, beledigden en intimideerden. Zij hebben allen deze gebeurtenissen kunnen beschrijven en deze hebben hen gedwongen om het land te ontvluchten om hun veiligheid te garanderen. Verzoekers besluiten dat verzoeker een ernstig risico loopt indien hij naar Noord-Macedonië terugkeert.

In een vijfde onderdeel gaan verzoekers in op de bijzonder corrupte justitie in Noord-Macedonië. Zij wijzen erop dat talrijke objectieve bronnen de onafhankelijkheid van de politie en de rechterlijke macht in twijfel trekken. Zij besluiten hieruit dat het rechtssysteem in hun land van herkomst verzoeker geen enkele bescherming biedt en dat hij daarom op zijn minst de vluchtelingenstatus moet krijgen.

Op basis van het voorgaande vragen verzoekers de Raad om hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en meer subsidiair om de “*bestreden beschikking*” nietig te verklaren en de zaak terug te verwijzen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

3.1.2. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog volgende bijkomende stukken bij het verzoekschrift en vermelden telkens de weblink hiernaar:

- Transparency International, “*Tracking Implementation of NIS recommendations*” (stuk 3);

- Parliamentary Assembly of the Council of Europe, “*Dialogue postsuivi avec la Macédoine du Nord*” (stuk 4);
- European Western Balkans, “*Pressures on judiciary and corruption remain issues of concern*” (stuk 5);
- GAN Integrity, “*Macedonia risk report*” (stuk 6);
- OVSE, “*Corruption risk assessment of the judiciary in North Macedonia*” (stuk 7).

3.2. Beoordeling van het beroep

3.2.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.2. In de mate dat verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is, voor wat verzoeker betreft, tot het onderzoek naar de mogelijkheid verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en indien dit niet mogelijk zou zijn naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en, voor wat eerste en tweede verzoekster betreft, beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en, althans wat de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker betreft, aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.4. Verzoekers dienen beroep in, enerzijds tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 15 december 2025, getiteld “*uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus*”, die ten aanzien van verzoeker genomen werd op basis van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève en anderzijds tegen de beslissingen van diezelfde datum waarbij de verzoeken om internationale bescherming van eerste en tweede verzoekster kennelijk ongegrond worden bevonden en waarbij hen internationale bescherming wordt geweigerd.

3.2.5. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, tweede lid, sub b), van de Kwalificatieverrichting.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, eerste lid, sub b), van de Kwalificatieverrichting.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van dit arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem te handhaven, welk systeem op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 51).

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de commissaris-generaal. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. 'boven elke redelijke twijfel verheven', wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er 'ernstige redenen zijn om aan te nemen' dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F, van het Verdrag van Genève alsook dat er 'ernstige redenen' aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D./Duitsland, pt. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), pt. 55-57). De commissaris-generaal moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, "*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*", 2003, § 35).

Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term 'misdrijf' en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een 'ernstig misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip 'misdrijf' verschilt per nationaal rechtssysteem, waarbij sommige systemen elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is kwalificeren als een 'misdrijf' terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en één of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asielland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de commissaris-generaal weerhouden uitsluitbare handeling betreft terrorisme wat in België zwaar strafbaar wordt gesteld. Artikel 137, § 1, van het Belgisch Strafwetboek merkt als terroristisch misdrijf aan het misdrijf, bepaald in de § 2 en § 3 (van hetzelfde artikel), dat door zijn aard of context een land of een internationale organisatie ernstig kan schaden en opzettelijk gepleegd is met het oogmerk om een bevolking ernstige vrees aan te jagen of om de overheid of een internationale organisatie op onrechtmatige wijze te dwingen tot het verrichten of het zich onthouden van een handeling, of om de politieke, constitutionele, economische of sociale basisstructuren van een land of een internationale organisatie ernstig te ontwrichten of te vernietigen. Onder artikel 137, § 2, punt 1, wordt het volgende als terroristisch misdrijf aangemerkt: het opzettelijk doden of opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen, bedoeld in de artikelen 393 tot 404, 405bis, 405ter voor zover er naar de bovengenoemde artikelen wordt verwezen, 409, § 1, eerste lid, en § 2

tot § 5, 410 voor zover er naar de bovengenoemde artikelen wordt verwezen, 417ter en 417^{quater}. Onder artikel 137 § 2, punt 4 wordt het volgende als terroristisch misdrijf aangemerkt: de grootschalige vernieling of beschadiging bedoeld in de artikelen 521, eerste en derde lid, 522, 523, 525, 526, 550bis, § 3, 3°, [4 in artikel 2.4.5.6 van het Belgisch Scheepvaartwetboek]⁴, en in artikel 114, § 4, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, waardoor mensenlevens in gevaar worden gebracht of aanzienlijke economische schade wordt aangericht.

Het loutere feit dat voormelde gedraging strafbaar is in België is een noodzakelijke, doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een 'ernstig misdrijf' kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

Het 'ernstig (niet-politiek) misdrijf' bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip '*sui generis*' te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Verdrag van Genève, noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt. 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip 'ernstig misdrijf' te hebben vastgesteld, als volgt: *"de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt"* (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 36) (hierna: het arrest Ahmed). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest Ahmed heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat *"de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen."* (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld *"Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis"*, dat de aanbeveling bevat *"dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)"* (HvJ C-369/17, pt. 56).

Het Hof van Justitie heeft hierbij verder aangegeven dat:

"Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf” weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig” daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd" (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L./Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, pt. 31). In zijn arrest verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van UNHCR van februari 2019, getiteld *"Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van*

vluchtelingen", waar in punt 157 met betrekking tot artikel 1, F, (b), van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van artikel 12, lid 2, b), van de richtlijn 2011/95/EU – te lezen staat dat "[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen". Het Hof van Justitie vervolgt dat het rekening houden met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten niet strijdig is met de doelstellingen van artikel 12, lid 2, b), van de richtlijn 2011/95/EU, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten vormt aldus één van de elementen waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43).

Uit het voorgaande blijkt dat het begrip 'ernstig niet-politiek misdrijf' een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals infra besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het 'ernstig niet-politiek misdrijf' een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

Uit verzoekers verklaringen, de door hem neergelede documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en de bijkomende informatie waarover het commissariaat-generaal beschikte (administratief dossier, map 'landeninformatie' verzoeker), blijkt dat verzoeker op 23 juni 2005 door de rechtbank van eerste aanleg in Kumanovë werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar voor het plegen van twee strafbare feiten van terrorisme onder artikel 312, in samenhang met artikel 22 van het Wetboek van Strafrecht. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze veroordeling in beroep vervolgens werd bevestigd en dat deze vervolgens ook stand hield voor het Hooggerechtshof (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 9 december 2024, p. 9). Verzoeker slaagde er over dit strafproces slechts in een beslissing van de basisrechtbank van Kumanovë neer te leggen waarin beslist wordt tot de herhaling van zijn strafprocedure voor zijn eerdere veroordeling bij verstek in deze zaak (administratief dossier, map documenten verzoeker, stuk 27). Hij slaagde er evenwel niet in bij het commissariaat-generaal, noch in het kader van deze beroepsprocedure het vonnis op verzet in deze zaak en de arresten van zijn beroepsprocedure en zijn cassatieverzoek – hij diende immers luidens zijn verklaringen hoger beroep en cassatieberoep in tegen deze initiële veroordeling – in deze zaak neer te leggen, waarmee hij geen volledig inzicht biedt in het procesverloop en de feiten waarvoor hij finaal werd veroordeeld. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om de asielinstanties zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn doen en laten, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het vermoeden bestaat dat verzoeker bewust geen duidelijk zicht biedt op zijn proces(sen) in Noord-Macedonië en dat hij aldus gepoogd heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden, minstens toont verzoeker het tegendeel niet afdoende en *in concreto* aan. Overigens waar verzoeker verklaarde zich tot meerdere instanties te hebben gericht om het schijnkarakter van zijn proces, waarbij hij omwille van strafbare feiten van terrorisme veroordeeld werd, aan te klagen, hetgeen evenwel niet meer dan een blote bewering blijkt te zijn, kan net terdege en redelijkerwijze verwacht worden dat hij ten aanzien van de Belgische asielinstanties de betreffende vonnissen en arresten zou kunnen overmaken.

Uit verzoekers verklaringen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 9 december 2024, p. 8) en de beschikbare informatie (administratief dossier, map 'landeninformatie' verzoeker, stukken 2-8) blijkt dat verzoeker werd beschuldigd van terrorisme na het plaatsen van explosieven in het centrum van Kumanovë en op spoorlijnen in de buurt van die stad, waarbij in 2003 één persoon omkwam en meerdere anderen gewond raakten.

Artikel 312 van het Noord-Macedonische Wetboek van Strafrecht handelt over 'gewapend verzet'. Artikel 312 (1) stelt dat wie deelneemt aan een gewapend verzet dat gericht is op het bedreigen van het constitutionele systeem of de veiligheid van de Republiek [Noord-]Macedonië, wordt bestraft met een gevangenisstraf van ten minste vier jaar. Artikel 312 (2) stelt dat de organisator of aanstichter van het verzet wordt bestraft met een gevangenisstraf van ten minste vijf jaar. Artikel 22 van het Wetboek van Strafrecht ('Medeplichtige aan een misdrijf - Gezamenlijke misdrijving') stelt dat indien twee of meer personen, door deel te nemen aan een misdrijf of door enige andere aanzienlijke bijdrage aan het plegen van het misdrijf, gezamenlijk een misdrijf plegen, ieder van hen wordt gestraft met de passende straf die voor dat misdrijf is voorgeschreven (administratief dossier, map 'landeninformatie' verzoeker, stuk 1).

Als gevolg van verzoekers betrokkenheid bij en veroordeling voor daden van terrorisme werd zijn naam vervolgens opgenomen op de Amerikaanse SDN-sanctielijst. Tevens werd zijn naam opgenomen op een

gelijkaardige EU sanctielijst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 9 december 2024, p. 17; map documenten verzoeker, stuk 14). Dit hield voor verzoeker onder meer in dat hij werd afgesloten van het banksysteem.

Verzoeker houdt ten op heden voor ten onrechte veroordeeld te zijn geweest. Hij verklaart dat hij totaal niets te maken had met de feiten waarvoor hij werd veroordeeld en dat het om een volledig politiek gemonteerde en valse aanklacht ging; een schijnproces (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 9 december 2024, p. 4, 8 en hernomen in het verzoekschrift). De belangrijkste getuige, A. A., werd hierbij volgens verzoeker onder druk gezet en mishandeld om belastende verklaringen over hem af te leggen. Dit zou gebeurd zijn op aansturen van Z. V., het toenmalige hoofd van de Noord-Macedonische geheime diensten en diens vervanger F. D. en dit met als doel zijn naam op de Europese en Amerikaanse sanctielijst te krijgen en hem aldus te beschadigen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 9 december 2024, p. 4-5 en hernomen in het verzoekschrift).

De Raad treedt de conclusie in de bestreden beslissing bij dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk onterecht in deze terrorismezaak zou zijn veroordeeld. Met het louter hernemen in het verzoekschrift van eerdere verklaringen, het uiten van blote beweringen en het benadrukken van de aanwezigheid van corruptie in het Noord-Macedonische rechtssysteem, slaagt verzoeker er niet in om het geheel van pertinente, draagkrachtige en in het administratief dossier steun vindende motieven te weerleggen of ontkrachten. De Raad schaart zich dan ook onverminderd achter volgende overwegingen van de bestreden beslissing, zoals genomen ten aanzien van verzoeker:

“Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (blauwe map, documenten 3, 4 en 6), blijkt weliswaar dat er in de periode 2003-2004 een vermoeden was dat de politie buitensporig geweld had gebruikt bij de aanhouding van A. A., die volgens u onder druk verklaringen tegen u zou hebben afgelegd. De Professional Standards Unit (PSU) van het Noord-Macedonische ministerie van Binnenlandse Zaken voerde naar aanleiding van dit vermoeden in 2004 echter een onderzoek uit naar mogelijke mishandeling van A. A. door veiligheids- en contraspionageofficiërs in Kumanovë in juni 2003, maar vond geen bewijs van de mishandeling van A. Een bijkomend onderzoek in april 2005 van ambtenaren van het ministerie van Binnenlandse Zaken en internationale waarnemers naar deze beschuldiging slaagde er niet in deze beschuldigingen te bevestigen of te weerleggen. Wel werden door de autoriteiten onrechtmatigheden in de behandeling van deze zaak vastgesteld, waaronder het verzuim van agenten om de detentie van A. A. te registreren of om wettelijke toestemming te krijgen om hem langer dan vierentwintig uur vast te houden. Deze administratieve tekortkomingen verhinderden hen de beschuldigingen tegen de contraspionageofficiërs te bevestigen of te weerleggen. Deze mogelijke onregelmatigheden bij de aanhouding van A. A. volstaan echter niet om heel uw proces af te doen als zijnde een schijnproces. In dit verband dient trouwens nog te worden opgemerkt dat diezelfde informatie geen andere onregelmatigheden in dit terrorismeproces vermeldt. Bovendien stelt dezelfde informatie uitdrukkelijk dat er in de periode van uw strafzaken geen meldingen waren van politieke gevangenen in Noord-Macedonië. Dit geldt trouwens nog steeds.

Voorts stond het u vrij toentertijd, indien u de mening was toegedaan dat het hier om een gemonteerde rechtszaak ging, deze zaken aan te klagen bij de verschillende gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties actief in dit domein, zoals de Ombudsman. U stelt weliswaar de door u vastgestelde onregelmatigheden in dit terrorismeproces effectief te hebben gerapporteerd bij de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), het Rode Kruis en het Helsinki Committee, de ambassade van de EU, UNHCR en bij de toenmalige Amerikaanse ambassadeur in Noord-Macedonië, Lawrence Butler (CGVS I, p. 5), en geeft aan dat zij u in uw uitleg volgden maar nalieten concrete actie te ondernemen, doch u legt geen enkel document ter staving van deze beweringen neer, wat toch zou kunnen verwacht worden indien u effectief het slachtoffer zou zijn geworden van een oneerlijk proces. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u het slachtoffer zijn geworden van een schijnproces op de helling.

Nergens blijkt bovendien op welke wijze u of uw advocaat de verschillende door u beweerde onregelmatigheden in het onderzoek, de onrechtmatige beschuldigingen in deze strafzaak en de daaruit voortvloeiende schending van uw grondrechten hebben aangeklaagd doorheen het verloop van dit strafproces. Door in dit verband geen enkel stuk neer te leggen ondermijnt u uw eigen beweringen.

De door u neergelegde beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë waarin beslist werd tot herhaling van uw strafprocedure voor uw eerdere veroordeling bij verstek in deze zaak en dit na uw uitlevering door UNMIK (Kosovo) aan Noord-Macedonië, vormt eerder een bewijs dat uw rechten als beklaagde net wel werden gerespecteerd. Het feit dat uw zaak opnieuw werd behandeld na een verstekvonnis vormt immers een waarborg van uw fundamentele rechten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het recht op een eerlijk proces verder werd gewaarborgd in die zin dat u (luidens uw verklaringen) in beroep kon gaan tegen uw veroordeling in eerste aanleg en daarna cassatieberoep kon indienen bij het

Hooggerechtshof van Noord-Macedonië. Door het niet neerleggen van de vonnissen en arresten in uw zaak geeft u geen inzicht in de door u aangehaalde argumenten voor het Hooggerechtshof waaruit zou moeten blijken dat de vorige rechterlijke instanties een onomkeerbare fout hebben gemaakt (bijv. fundamentele schending van procedurele rechten). Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uit het door u neergelegde attest van de strafraad bij de basisrechtbank van Skopje l d.d. 8 februari 2015 aangaande uw gedeeltelijke amnestie en het door u neergelegde verzoek aan de rechtbank van Skopje om tot een eenmalige gevangenisstraf te komen nergens blijkt dat in deze strafzaak effectief enig beroep, laat staan cassatieberoep werd ingediend, wat uw verklaringen in dit verband dus lijkt tegen te spreken. Verder dient hier nog te worden opgemerkt dat het feit dat u amnestie werd verleend voor een deel van uw veroordelingen en straf tijd, wat als een daad van genade of verzoening kan gezien worden, evenmin wijst op een ontzegging van uw rechten als burger. Dat u zich in deze zaak ook nooit richtte tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nadat uw nationale rechtsmiddelen in deze zaak waren uitgeput (CGVS I, p. 10), stemt tevens tot nadenken. Het vormt immers een uniek internationaal rechtsmiddel indien u zich inderdaad in uw mensenrechten geschonden voelde. Het recht op een eerlijk proces vormt één van de rechtsgronden om een klacht in te dienen bij dit internationaal hof.

Bij dit alles dient tevens in herinnering te worden gebracht dat uw uitlevering op 29 april 2004 door UNMIK aan Noord-Macedonië mede ingegeven was door uw eerdere veroordeling bij verstek in dit terrorismeproces en dit nadat een panel van drie rechters van de districtsrechtbank in Prishtinë (Kosovo) had geoordeeld dat aan de voorwaarden voor de uitlevering was voldaan volgens de toepasselijke wetgeving en dat de standaardgaranties, overeenkomstig het Voorlopige Wetboek van Strafvordering van Kosovo, waren verkregen van de autoriteiten van Noord-Macedonië (blauwe map, document 2). Hierbij kunnen we erop wijzen dat de uitlevering van een persoon aan een staat waar geen eerlijk proces of gevaar op foltering of onmenselijke behandeling dreigt, in strijd is met fundamentele mensenrechtennormen, en dus ook met de verplichtingen van de VN en UNMIK.”

Zoals in de bestreden beslissing terdege en omstandig wordt aangegeven, volstaan mogelijke onregelmatigheden bij de aanhouding van A. A., de getuige die volgens verzoeker onder druk werd gezet en mishandeld om belastende verklaringen over hem af te leggen, niet om heel zijn proces af te doen als zijnde een schijnproces. Verder leggen verzoekers ook voor de Raad geen enkel document neer waaruit vermag te blijken dat verzoeker zich werkelijk tot de door hem opgegeven instanties heeft gericht om zijn oneerlijk proces aan te kaarten of dat hij de beweerde onregelmatigheden in het onderzoek, de onrechtmatige beschuldigingen in zijn strafzaak en de daaruit volgens hen voortvloeiende schending van zijn grondrechten heeft aangeklaagd doorheen de verschillende aanleggen in zijn strafproces in Noord-Macedonië. Waar verzoekers opwerpen dat het gegeven dat verzoeker gebruik heeft kunnen maken van interne rechtsmiddelen hoogstens een schijn van eerbiediging van zijn grondrechten kan garanderen, maar in geen geval enige conclusie toelaat met betrekking tot de eerbiediging van zijn recht op een eerlijk proces in het licht van een corrupte rechtszaak, wijst de Raad op de pertinente vaststellingen in dit verband in de bestreden beslissing en herhaalt hij dat verzoeker door het niet neerleggen van de vonnissen en arresten in zijn zaak geen inzicht geeft in de door hem aangehaalde argumenten voor het Hooggerechtshof waaruit zou moeten blijken dat de vorige rechterlijke instanties een onomkeerbare fout hebben gemaakt. Door het aanhalen van algemene informatie van *Transparency International* en de Raad van Europa over corruptie in Noord-Macedonië (stukken 3 en 4 bij verzoekschrift), maakt verzoeker verder niet *in concreto* aannemelijk dat zijn strafzaak, waarbij hij veroordeeld werd voor terrorisme, een schijnproces was. Tot slot beaamt de Raad de relevantie van verzoekers uitlevering door UNMIK aan Noord-Macedonië na zijn veroordeling bij verstek en dit omwille van de in de bestreden beslissing opgegeven reden. Door dit louter tegen te spreken, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Aldus maakt verzoeker geenszins aannemelijk geen eerlijk proces te hebben gekregen. Bijgevolg moet, wat hem betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule, vervat in artikel 1, F, b) van het Verdrag van Genève, worden onderzocht.

Inzake de ernst van het misdrijf schaaft de Raad zich achter volgende pertinente beoordeling in de ten aanzien van verzoeker genomen bestreden beslissing:

“Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Aangezien terroristische daden van nature gewelddadig zijn, zullen zij bijna altijd als ernstige misdrijven kunnen worden aangemerkt. Bovendien kwamen er als gevolg van de door u gepleegde feiten ook mensenlevens in gevaar. Er kwam namelijk één persoon om het leven en meerdere andere personen geraakten gewond (zie info in blauwe map). Het betreft hier dus niet zomaar gewelddaden, maar het gaat om

een diepgaande aantasting van een van de fundamenteën van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit.

Artikel 137 § 1 van het Belgisch Strafwetboek merkt als terroristisch misdrijf aan het misdrijf bepaald in de § 2 en 3 (van ditzelfde artikel) dat door zijn aard of context een land of een internationale organisatie ernstig kan schaden en opzettelijk gepleegd is met het oogmerk om een bevolking ernstige vrees aan te jagen of om de overheid of een internationale organisatie op onrechtmatige wijze te dwingen tot het verrichten of het zich onthouden van een handeling, of om de politieke, constitutionele, economische of sociale basisstructuren van een land of een internationale organisatie ernstig te ontwrichten of te vernietigen.

Onder artikel 137 § 2, punt 1 wordt het volgende als terroristisch misdrijf aangemerkt: het opzettelijk doden of opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen bedoeld in de artikelen 393 tot 404, 405bis, 405ter voor zover er naar de bovengenoemde artikelen wordt verwezen, 409, § 1, eerste lid, en §§ 2 tot 5, 410 voor zover er naar de bovengenoemde artikelen wordt verwezen, 417ter en 417quater;

Onder artikel 137 § 2, punt 4 wordt het volgende als terroristisch misdrijf aangemerkt: de grootschalige vernieling of beschadiging bedoeld in de artikelen 521, eerste en derde lid, 522, 523, 525, 526, 550bis, § 3, 3°, [4 in artikel 2.4.5.6 van het Belgisch Scheepvaartwetboek]4, en in artikel 114, § 4, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, waardoor mensenlevens in gevaar worden gebracht of aanzienlijke economische schade wordt aangericht;”

Verzoekers brengen hier geen dienstig en concreet verweer tegenin.

Waar hij opwerpt dat het terroristische karakter van een gepleegd misdrijf in werkelijkheid een hoogst politiek karakter heeft en dat de gekozen kwalificatie “terroristische misdaad” door de Noord-Macedonische autoriteiten op zich al aantoonde dat het om een politieke misdaad gaat en te wijzen op artikel 137 van het Belgisch Strafwetboek, doen verzoekers dan weer op generlei wijze afbreuk aan de terechte beoordeling van het ernstig misdrijf in kwestie als “niet-politiek”. De commissaris-generaal overweegt in dit verband op goede gronden als volgt in de ten aanzien van verzoeker genomen beslissing:

“Een ernstig misdrijf is ‘niet-politiek’ indien andere dan politieke motieven de (voornaamste) drijfveer vormen. Ook indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het beweerd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf niet-politiek van aard (UNHCR, “Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

Er moet ook worden opgemerkt dat, zoals uiteengezet in talrijke internationale verdragen, zoals het Europees Verdrag tot Bestrijding van Terrorisme van 1977, terroristische daden worden beschouwd als niet-politieke misdrijven. Dit punt werd ook benadrukt in het arrest B en D van het HvJ EU () CJEU, judgment of 9 November 2010, B and D v Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, joined cases C-57/09 and C-101/09, EU:C:2010:661, para. 81.), waarin werd geoordeeld dat ‘terroristische daden die worden gekenmerkt door gewelddadigheid tegen de burgerbevolking, zelfs indien gepleegd met een vermeend politiek doel, moeten worden beschouwd als ernstige niet-politieke misdrijven’ voor de toepassing van artikel 12, lid 2, onder b), van de richtlijn ter voorkoming van terrorisme.

Gezien de door u gepleegde terroristische daden ook worden gekenmerkt door gewelddadigheid tegen de burgerbevolking kunnen de door u gepleegde feiten van terrorisme als een ernstig niet-politiek misdrijf worden beschouwd.”

Waar verzoekers wijzen op de wanverhouding van de vervolging tot de ten laste gelegde misdrijven, op het tijdsverloop tussen de gepleegde feiten en het gegeven dat verzoeker sindsdien geen enkel strafbaar feit kan worden verweten, schaarde de Raad zich volledig achter de in de ten aanzien van verzoeker genomen bestreden beslissing gemaakte toepassing van het arrest Galte van het Hof van Justitie in verzoekers geval:

“In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat “de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht”. Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis

mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatieverrichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Naast uw veroordeling in dit terrorismeproces waar u een gevangenisstraf van zeven jaar werd opgelegd, werd u vervolgens immers nog veroordeeld in twee andere strafzaken telkens voor ontvoering. Hierbij werd u – zo blijkt uit de door u neergelegde documenten - voor de ontvoering van vijf burgers (Vonnis V.P.K.br.749/09 van 12 mei 2011) door de rechtbank te Kumanovë veroordeeld voor het strafbare feit 'ontvoering' onder artikel 141, lid 2, eerste alinea, met lid 1, met artikel 22 van het Wetboek van Strafrecht en dit tot een gevangenisstraf van 3 jaar. Voor de ontvoering van twee andere personen (politieagenten) (Vonnis 11.K.br. xxxx/xx van 20 december 2004 gewijzigd bij vonnis KZ.br. xxx/xx van 8 april 2005) werd u dan weer door het Hof van Beroep in Skopje 2 finaal veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar elk voor twee strafbare feiten van ontvoering onder artikel 141, lid 2, lid 4, eerste alinea, en lid 1 van het Wetboek van Strafrecht van de Republiek Macedonië. Daarnaast werd u in deze laatste zaak ook veroordeeld voor diefstal onder artikel 237, lid 3, eerste alinea, met lid 1 van het Wetboek van Strafrecht, en dit tot een gevangenisstraf van 5 jaar. U kreeg finaal voor deze drie veroordelingen – inclusief uw veroordeling voor terrorisme - een samengevoegde gevangenisstraf van 15 jaren opgelegd en dit overeenkomstig artikel 415 van het Wetboek van Strafrecht, wat wordt bevestigd door het neergelegde verzoek aan de rechtbank van Skopje I d.d. 25 januari 2012, waarbij wordt gerefereerd naar het vonnis P.KR.br. xxx/xx van 7 november 2007 de rechtbank van eerste aanleg in Skopje 1. Na 14 jaar en 5 maanden te hebben vastgezeten werd u op 9 februari 2018 onder een algemene amnestieregeling vrijgelaten. Normaal zou u hebben vastgezeten tot 29 april 2019. Na uw vrijlating vestigde u zich opnieuw in Haracinë, waarna u in september 2019 uitweek naar Frankrijk, waar u om internationale bescherming vroeg, om na uw weigering in dit verzoek in november 2023 uit te wijken naar België.

Zoals hierboven reeds aangehaald ontkent u tot op heden uw betrokkenheid bij de feiten die leidden tot uw veroordeling in het terrorismeproces, hetgeen u zoals hierboven werd vastgesteld niet aannemelijk heeft gemaakt. Door het minimaliseren en ontkennen van uw bijdrage aan de feiten toont u uiteraard geen schuldinzicht en spijt.

Hetzelfde geldt trouwens voor uw veroordeling voor de ontvoering van deze vijf burgers. Andermaal gaf u hier immers te kennen dat het om een schijnproces ging en dat u geheel niet betrokken was bij de feiten, wat niet kan gevolgd worden (cf. infra).

Daarnaast stelt u tevens dat de gebeurtenissen, zoals weergegeven in het vonnis voor de ontvoering van de twee andere personen (politieagenten), niet overeenstemt met de werkelijke feiten, waardoor u tevens de omstandigheden waarin deze gebeurtenissen plaatsvonden minimaliseert. Ook hierin kan u niet gevolgd worden (cf. infra).

Door een terroristisch misdrijf te plegen en hierbij mensenlevens in gevaar te brengen, heeft uw daad desastreuze gevolgen voor de slachtoffers en de maatschappij als geheel. De ernst van de gepleegde feiten staat heden bijgevolg nog steeds buiten kijf.

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld, een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen en de feiten waarvoor u werd veroordeeld reeds teruggaan tot 2003 geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast."

De bewuste feiten vonden bovendien plaats in 2003 in Noord-Macedonië waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze feiten buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoeker tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Verder blijkt uit de elementen in het dossier dat verzoeker de individuele verantwoordelijkheid draagt voor het misdrijf. Hij werd immers veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg in Kumanovë tot zeven jaar gevangenisstraf voor het plegen van twee strafbare feiten van terrorisme onder artikel 312 en artikel 22 van het Wetboek van Strafrecht en hij slaagt er, zo weze herhaald, niet in aan te tonen dat hij valselijk beschuldigd werd en het om een schijnproces zou gaan. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud werd verzoeker geconfronteerd met de mogelijkheid dat hij op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. Hij wou in dit verband niets toevoegen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 27 januari 2025, p. 13). De door hem aangehaalde elementen tonen dus niet aan dat hij geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.

Op basis van hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan, buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Hiermee komt, op basis van de strafrechtelijke veroordeling in Noord-Macedonië waarbij een strafrechtelijke bewijsstandaard – die overigens algemeen gezien hoger ligt dan de *in casu* toepasselijke bewijsstandaard – werd gebruikt, doch ook op basis van andere elementen uit het dossier, zoals verzoekers verklaringen bij het commissariaat-generaal, vast te staan dat de hoger in dit arrest omschreven bewijsstandaard vervuld is. Verzoeker dient dan ook te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op verzoeker van toepassing is, is er voor de verwerende partij geen verplichting om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin artikel 48/4 van diezelfde wet. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De Raad is er zich, zo weze herhaald, van bewust dat artikel 1, F, van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de ten aanzien van verzoeker genomen bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève, dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien het voorgaande is de aangevoerde schending van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te dezen niet dienstig.

Het advies, vervat in de ten aanzien van verzoeker genomen bestreden beslissing, vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4, van diezelfde wet. Krachtens deze bepalingen verstrekt de commissaris-generaal wanneer hij, met toepassing van de artikelen 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Noord-Macedonië.

Dit advies van de commissaris-generaal heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Het gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus verwijderd kan worden van het grondgebied zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De argumentatie in het verzoekschrift, gericht tegen voormeld advies en handelend over verzoekers mishandelingen in detentie, de terugkeer in 2018 alsook een toekomstige terugkeer naar Noord-Macedonië en het gebrek aan bescherming vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten en de aanwezige corruptie in de rechterlijke macht zoals ontwikkeld in het derde, vierde en vijfde middelonderdeel, alsook de ter staving hiervan gevoegde stukken 5-7 bij het verzoekschrift, is *in casu* dan ook niet dienstig.

Waar verzoekers nog opwerpen dat de vaststelling, dat de via e-mail op 17 december 2024 aan het commissariaat-generaal overgemaakte video niet in aanmerking is genomen en zelfs niet werd opgenomen in de lijst van ingediende documenten alleen al volstaat om de nietigverklaring van de “*bestreden handeling*” te rechtvaardigen, schaaft de Raad zich achter volgende pertinente motieven, vervat in de nota met opmerkingen van de verwerende partij van 24 februari 2026:

“2.4 In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de raadsman van verzoeker op 17 december 2024 per e-mail een video aan het CGVS heeft overgemaakt met betrekking tot het dossier van eerste verzoeker en diens vrees voor vervolging.

2.4.1 Verweerder stelt vooreerst vast dat in de begeleidende e-mail of het verzoekschrift op geen enkele wijze wordt toegelicht wat er in deze video concreet te zien is, noch waarom de beelden relevant zouden zijn voor de beoordeling van de aanvraag tot internationale bescherming van eerste verzoeker.

Daarnaast wijst verweerder erop dat eerste verzoeker werd uitgesloten van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In dit verband wordt verwezen naar volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.”

Uit het verzoekschrift blijkt dat de video betrekking zou hebben op de vrees voor vervolging van eerste verzoeker. Zoals evenwel uit voormelde passage en de bestreden beslissing blijkt, diende de commissaris-generaal de nood aan internationale bescherming in hoofde van eerste verzoeker niet te onderzoeken, aangezien hij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wegens zijn betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht vóór zijn eventuele toelating als vluchteling. Aangezien verzoeker enkel stelt dat de video betrekking heeft op zijn vrees voor vervolging, is de inhoud ervan niet relevant voor de beoordeling van de vraag of hij terecht werd uitgesloten van internationale bescherming.

2.4.2 Verweerder verwijst verder naar artikel 17, §3 van het KB CGVS waarin staat omschreven dat verzoeker of diens raadsman aanvullende stukken naar het CGVS kunnen sturen per aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs. Verweerder wijst er ook op dat het CGVS in regel weigert om video's die per e-mail toekomen te ontvangen in andere bestandsformaten dan JPEG, PNG, PDF, Word of andere Microsoft Office formaten vanwege veiligheidsoverwegingen, zoals toegelicht op de website van het CGVS (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/actueel/bijsturing-procedure-voor-het-overmaken-van-stukken-ter-ondersteuning-van-een-verzoek-om>).

3.2.6. Beoordeling van de kennelijke ongegrondheid van de verzoeken om internationale bescherming van eerste en tweede verzoekster

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...).”

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van

diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn of haar specifieke omstandigheden, zijn of haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn of haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

In de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van eerste en tweede verzoekster, wordt, gelet op het voorgaande, met recht het volgende gemotiveerd:

“Bij KB van 3 december 2025 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

Na grondige lezing van het dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat eerste en tweede verzoekster geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

Eerste en tweede verzoekster vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Noord-Macedonië, dat hun echtgenoot, respectievelijk vader, vermoord of opnieuw opgepakt zal worden en dat ze opnieuw een zaak tegen hem zullen construeren. Zij hebben ook een schrik voor zichzelf om ontvoerd te worden om zo wraak te nemen op hun echtgenoot/vader. Voor een samenvatting van het vluchtmotief verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van eerste en tweede verzoekster, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

Blijkens de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van eerste en tweede verzoekster, oordeelt de commissaris-generaal dat de beschermingsverzoeken kennelijk ongegrond zijn. Zo wordt (i) ten eerste stilgestaan bij de terugkeer van de echtgenoot/vader (verzoeker) naar Noord-Macedonië in 2018 en die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten tweede (ii) kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de beweringen dat de echtgenoot/vader in meerdere strafzaken geen eerlijk proces zou hebben gehad. Zo maakt de echtgenoot/vader (a) vooreerst niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk onterecht in een terrorismeproces werd veroordeeld. Het gaat slechts om een blote bewering die hij op geen enkele overtuigende manier weet te staven. Evenmin kan (b) op basis van zijn verklaringen en de elementen aanwezig in het administratief dossier worden besloten dat ook de andere strafzaken tegen hem niet eerlijk of partijdig zijn verlopen. Ten derde (iii) staat de commissaris-generaal stil bij de aangehaalde mishandelingen in detentie van de echtgenoot/vader en wordt gesteld dat het niet aannemelijk is gemaakt dat hij geen correcte behandeling tijdens zijn detentie heeft gehad of kon afdwingen. Bijgevolg (iv) komt ook de geloofwaardigheid van de beweerdde problemen na vrijlating van de echtgenoot/vader in het gedrang. Hij stelde immers om dezelfde redenen als voorheen geïndiceerd te zijn. Bovendien houden de feiten van na zijn vrijlating volgens hem rechtstreeks verband met zijn veroordelingen in het verleden. Voorts (v) blijkt ook uit andere vaststellingen dat aan de door eerste en tweede verzoekster en de echtgenoot/vader aangehaalde problemen na zijn vrijlating weinig geloof gehecht kan worden. Zo leggen (a) verzoekers over deze verklaringen uiterste tegenstrijdige verklaringen af en zijn (b) ook de opeenvolgende verklaringen van verzoeker over deze problemen weinig coherent, plausibel en ontoereikend. Bovendien (vi) maken eerste en tweede verzoekster niet aannemelijk dat zij bij eventuele problemen in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in dit land aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Er kan voorts (vii) niet verwezen worden naar een erkenning van een derde in België als vluchteling om de ernst en geloofwaardigheid van de beweerdde vrees te bevestigen. Daarnaast (viii) zijn de gebeurtenissen in Servië en verzoekers' opmerkingen over de oneerlijke behandeling van de beschermingsverzoeken in Frankrijk niet relevant voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Tot slot (ix) kunnen de door eerste en tweede verzoekster aangehaalde problemen naar aanleiding van hun familieband met verzoeker naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd worden als vervolging of ernstige schade en blijkt niet dat het wangedrag is aangeklaagd. De neergelegde

documenten (x) kunnen, omwille van de in de betreffende beslissingen aangehaalde redenen, bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

In de bestreden beslissingen genomen ten aanzien van eerste en tweede verzoekster wordt op zeer omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen, deze vinden steun in het administratief dossier en de Raad acht deze pertinent en draagkrachtig. Verzoekers slagen er in het verzoekschrift niet in – en ondernemen zelfs geen ernstige poging – om de specifieke motieven van de betreffende bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Zij beperken zich immers tot het volharden in hun problemen en hoofdzakelijk de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen van verzoeker, het uiten van vergoelijkingen en blote beweringen die ook vaak reeds door de commissaris-generaal zijn beantwoord, het verwijzen naar algemene informatie om de corruptie in Noord-Macedonië te benadrukken en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter het geheel van de, specifiek in de ten aanzien van eerste en tweede verzoekster genomen bestreden beslissingen, terechte bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging in hun hoofde niet aannemelijk maken.

Het verzoekschrift lijkt in essentie te zijn toegespitst op de beslissing van de commissaris-generaal waarbij verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (en het daarin vervatte advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet). In de enkele gevallen dat het verweer ook beschouwd kan worden als zijnde gericht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij de verzoeken om internationale bescherming van eerste en tweede verzoekster kennelijk ongegrond worden bevonden, is het fragmentarische verweer alvast geenszins voldoende om *in concreto* afbreuk te doen aan het zeer omstandig geheel van motieven en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht tot de kennelijke ongegrondheid heeft beslist.

Door het louter hernemen van de verklaringen van verzoeker over de mishandelingen en moordpoging tijdens zijn detentie doen verzoekers geen afbreuk aan de pertinente overwegingen dienaangaande van de commissaris-generaal en waarin reeds terdege is ingegaan op de bewijskracht van de door verzoeker in dit verband overgemaakte stukken en waarin bovendien terecht wordt aangestipt dat nergens uit blijkt dat verzoeker deze mishandelingen via officiële weg heeft aangeklaagd, bv. bij de ombudsdienst. Verzoekers slagen er geenszins in aan te tonen dat verzoeker geen correcte behandeling tijdens zijn opsluiting heeft gehad of kon afdwingen.

Wat betreft de terugkeer van verzoeker naar Noord-Macedonië in 2018, komen verzoekers niet verder dan het hernemen van verzoekers verklaringen in dit verband, waarmee zij echter geen afbreuk doen aan het geheel van de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal en waarin afdoende wordt gemotiveerd dat deze terugkeer, zonder in de Europese landen waar hij is geweest een beschermingsverzoek te hebben ingediend ofschoon dit zijn intentie was, geenszins in overeenstemming te brengen is met een nood aan internationale bescherming.

Voorts beperken verzoekers zich tot het louter hernemen van verzoekers reeds afgelegde verklaringen over de te vergeefse pogingen om bescherming te krijgen voor de bedreigingen na zijn vrijlating in 2018 en het benadrukken van de geloofwaardigheid en nauwkeurigheid hiervan, maar waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat deze verklaringen weinig overtuigend, ontoereikend en weinig coherent en plausibel overkomen.

Tot slot, waar verzoekers ter verschoning van de tegenstrijdigheden tussen hun opeenvolgende verklaringen over de problemen na de vrijlating van verzoeker in 2018 wijzen op het feit dat verzoeker zijn dochter, en ook vrouw, wou beschermen door hen niet, dan wel niet volledig over deze problemen te vertellen, stipt de Raad aan dat de commissaris-generaal reeds terdege oordeelde dat indien verzoekers werkelijk allen een ernstige vrees voor vervolging koesterden, verwacht kan worden dat zij in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en voorafgaand aan hun respectievelijke onderhouden bij het commissariaat-generaal het terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben geïnformeerd over de cruciale elementen in hun verzoek. Door dit niet te doen, wordt wel degelijk afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

De kritiek op de niet melding door verzoeker aan de pers van een incident acht de Raad dan weer overtoollig.

De ongeloofwaardigheid van de motieven staat sowieso reeds vast op grond van het geheel van de motieven in de ten aanzien van eerste en tweede verzoekster genomen beslissingen en verder wordt door een loutere verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift over corruptie in Noord-Macedonië geenszins *in concreto* aangetoond dat bij een terugkeer naar Noord-Macedonië en bij eventuele problemen geen beroep zou kunnen worden gedaan op de hulp en/of bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten, zoals genoegzaam onderbouwd in de beslissingen aan de hand van de COI Focus “Noord-Macedonië Algemene Situatie” van 6 januari 2025.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor eerste en tweede verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Eerste en tweede verzoeksters relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend aan eerste en tweede verzoekster.

In acht genomen hetgeen voorafgaat hebben eerste en tweede verzoekster geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van de verzoeken om internationale bescherming van eerste en tweede verzoekster.

3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de onderscheiden bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.8. Waar verzoekers “*meer subsidiair*” vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De eerste verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, F, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De eerste verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3

De tweede en derde verzoekende partij worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de tweede en derde verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------